

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,*
- *пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тодоровић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци оптужених, адвокат Здравко Крстић, адвокат Игор Олујић, адвокат Војислав Вукотић, адвокат Миладин Живановић, који ће за данашњи претрес мењати и адвоката Миодрага Планојевића, адвокат Јасмина Живић, адвокат Зорко Борис, који ће за данашњи претрес мењати и адвоката Бранка Димића, адвокат Гордана Живановић, адвокат Слободан Живковић, адвокат Бранислава Фурјановић и адвокат Радослав Шошкић, који мења адвоката Милу Јанковић по приложеном заменичком пуномоћју.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН:

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 45 минута.

У наставку главног претреса наставља се са испитивањем оптуженог МИОДРАГА ДИМИТРИЈЕВИЋА, а УДАЉУЈУ СЕ оптужени који нису изнели одбране и саопштава им се да је следећи главни претрес сутра у 9 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарко Перић је у притвору, па ако буде требало. По реду је Дарко Перић, он је у притвору. Како није, не знате оптужницу. Изволите, ко даље има питања за оптуженог?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ево ја ћу једно кратко питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да мало смањимо.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: О овоме је било речи и у фази истраге а и сада су постављена нека питања, само ме интересује, господине Димитријевићу, да ли можемо да кажемо да је «Душан Силни» једнако ЈНА?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја то не бих коментарисао, обзиром да је овај наредбом Савезног секретаријата за народну одбрану све те

добровољачке јединице или било које јединице су овај проглашене као јединице ЈНА.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: О критеријуму њиховог бирања и начину бирања и о местима употребе, то су одлучивале надлежне јединице и команде ЈНА.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих молила господина Димитријевића да ми одговори на неколико питања. Потпуно ћу бити конкретна и молила бих да своју пажњу лоцира само за оно што му је непосредно познато, а везано је за Ловас, наравно без теоретских начина како би то требало да буде, него значи како је конкретно. Да ли је господин Димитријевић упознао током боравка свог кратког у Ловасу било ког добровољца, уколико јесте, кога и по имену?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Упознао сам овај оне људе који су били долазили тамо присутни на састанку – Љуба Јелић, Бата Михајловић, онда тај «Ајкула» је долазио, овај, «Аждаја», односно, тај «Аждаја» је долазио повремено тамо и упознао сам, упознао сам Петронија, од ових војника, Петронија сам, да ли треба коментар или не треба?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, хвала, значи то су лица која сте упознали, а друге нисте упознали?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, са другима се нисам сретао уопште.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Будите љубазни па ми кажите, да ли сте присуствовали било којој ситуацији током Вашег боравка у Ловасу, да је неко од официра, територијалаца, ових лица која сте спомињали, дао било какву конкретну наредбу, задатак, обавезу било ком добровољцу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, госпођо, никоме, никада никоме.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо. Ја сам покушала да прибавим, па сам нажалост, нестало ми је папира у штампању, али просто ћемо се вероватно снаћи. Ја бих Вас молила, господине Димитријевићу, да се присетите Вашег саслушања код истражног судије 15. октобра прошле године. Том приликом сте на захтев поступајућег истражног судије читали Вашу бележницу, дневник или већ како год и тумачили шта се у њој налази и шта подразумевате под чиме што је записано у њој. Да ли се тога сећате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја Вас стварно нисам разумео, овај.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: 15. октобра прошле године.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јасно ми је то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Читали сте пред истражним судијом своју бележницу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је у записницима записано.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, нисам је читао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Читали сте је на захтев судије, реч по реч, одређене делове које Вам је он тражио.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Код истражног судије овог суда? Да, јесам, тачно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих Вас замолила да, пошто је мени мало нејасна ова Ваша бележница, због рукописа мало теже пратим, да се покушамо да сетимо, Ви и ја, а уз допуштење суда, ја ћу показати ову бележницу, нестало ми је папира, нисам могла да фотокопирам овај исказ. На страни 33. Ваше бележнице, како сте Ви обележили руком, ја ћу Вам то показати, написано је «састанак 17.10.1991. године, у 08 часова». То је састанак који је одржан ујутру 17. октобра.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Госпођо, ја сам рекао да пракса није била уопште да се састанци ујутру одржавају.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али је тако записано.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Записано је, ја сам Вам то рекао да су неке ствари по сећању дописиване у тој бележници. Ту се defacto види, јасно се види то и на снимку и оловка и тако даље и све то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја ћу Вас подсетити на то исто питање, извињавам се што Вас прекидам, истражном судији сте објаснили да је био састанак 17. у 8 ујутру, па сада само да разјаснимо. Да ли је био или није? Да ли се сећате или не?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не сећам се.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не сећате се? Добро, господине Димитријевићу, на исто питање истражног судије сте објаснили да је белешка везана за тај састанак од 17.10. завршена Вашом једном констатацијом на страни 33, ја ћу покушати да је прочитам из Вашег рукописа – «око 16 молио Камбера за три тенка за 06 ујутру. Јоца пристао само да се нареди».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно је то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то констатација која је везана за датум 17.10.2008. године?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није 2008., него.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пардон, 1991. године. За мене је време стало, судија.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То није везано за 17.-ти, Јоца је пристао 16.-ог, то је Јоца, тај командир тенковске чете, овај, а ја сам 17.-ог ишао код Камбера, ишао код Камбера да видим да ли може нешто да учини око тога, да не овај не растурају ту чету, него да оставе ту та три тенка у Ловасу због, тако да кажем, ја сам то и раније рекао, због неке моралне подршке, јер је војска претила да ако тенкови оду, отићи ће и они.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, господине Димитријевићу, Јоца је ко?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јоца је командир тенковске чете из састава Другог тенковског батаљона Друге пролетерске гардијске бригаде.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Да ли је то капетан Јоца, резервиста?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је капетан, капетан Јоца резервиста који је био и рукометни тренер.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Само бих Вас молила да ми кажете, када је то Јоца пристао, пошто сте Ви 17.-ог око 16 обавили разговор? Тако сте рекли истражном судији.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја Вам поново кажем, поново Вам наглашавам да су неке према сећању, овај, уписивани неки датуми и тако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Зато Вас питам, зато што сте рекли код истражног судије да сте то 17.-ог писали у поподневним часовима, значи питао Вас је судија, да ли је то састанак трајао до 8 ујутру, од 16 часова поподне, Ви сте рекли не, али сам ја 16.-ог поподне обавио тај разговор, парафразирам Ваш одговор.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: 16.-ог, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, не, 17.-ог, око 16 часова.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ви сте рекли сада 16.-ог.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, не, око 16 часова.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ја се тога не сећам, не сећам се, ја сам рекао што је са Камбером разговарано и то је то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, онда идемо даље, господине Димитријевићу. Настављате на страни 35 и казали сте истражном судији да је то везано за белешке са састанка од 17. октобра 1991. у вечерњим часовима. Значи поподне, увече. Да ли је то?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: 17.-ог навече је одржан састанак.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је евидентирано на страни 35 Ваше бележнице.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: 17.-ог навече је евидентиран састанак.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: И био је састанак.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А на страни 37, 36 и 37 Ваше бележнице, изволите, ја ћу да Вам покажем, то је то, будите љубазни и кажите ми, да ли се сећате, када сте ове стране сачинили и везано за који састанак и који датум?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ово је везано за јутро, за јутро 18.-ог, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сада будите љубазни, па ми кажите још ово. Овде се спомиње, значи, јутро 18.-ог октобра, то је дан када се десило ово минско поље.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, овде стоји реченица «овде ће Бата и Ступар», извињавам се ако пропустим нешто, «да изаберу неколико својих најбољих људи (Јоца)».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ко је тај Јоца, господине Димитријевићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја тог Јоцу заиста не знам, то ме је и госпођа судија питала, ко је сада тај. Јоца, ја се њега не сећам, а за ове знам и да сам овај инсистирао, да сам их молио да одаберу неколико својих људи. Они су за све тамо, госпођо, за све тамо, ови људи о којима Ви причате, овај, они су били легална војска.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Захваљујем се господине Димитријевићу, то се трудимо да докажемо, али просто да видимо каква је ситуација. Да ли је тај Јоца неко чије податке Ви имате од раније или Вам их неко саопштава?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, не, не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А откуда то име Јоца?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Једноставно се не сећам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Једноставно се не сећате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не сећам се стварно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли то име Јоца се везује за капетана Јоцу о коме сте раније причали у својој бележници на две стране пре тога?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не. Мислим да не, јер се не сећам, не сећам се. Тенковска чета је отишла.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када је отишла, господине Димитријевићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Отишла је 16.-ог у 06,00.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када је Јоца потврдио оно на претходне две стране пре тога што сам Вам прочитала после Вашег телефонског разговора у 16 часова са Камбером, Јоца потврдио само, сложио се само да се нареди, а састанак од 17.10. Значи Јоца даје неку потврду 17. октобра, према Вашим белешкама?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Онда то није могло да оде 16.-ог, ја просто да разлучим, који Јоца, знате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да Вам кажем, овај, ту је настала заиста једна конфузија око тога, око тог одласка те чете, овај, да ли је то било 16.-ог или је то било 17.-ог, обзиром да је тај Јоца је неколико пута овај истицао да ће да иде, да напусти тај положај, па је онда једанпут рекао да се само предислоцирао тамо, па је онда рекао да га нема, односно не он рекао да га нема, онда су се чуле неке гласине да је речено да га нема ту и тако даље и тако даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, због те конфузије да ли постоји могућност да је тај Јоца капетан, тенкови и остала ствар, били у Ловасу 17.-ог, 18.-ог, па отишли 18.-ог ујутру?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не. Мислим да не, мислим да не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мислите да не?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим да не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На основу чега? Покушавате да се сетите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Покушавам да се сетим, али сам сигуран да не, да су они већ отишли били тада.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сада Вас ја питам, чему да верујемо, Вашем садашњем покушају да се сетите, или оном што је записано овде?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим да је нормално да мом покушају да се сетим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Вашем покушају да се сетите, не овом што је овде написано?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у чему је проблем, господине Димитријевићу, овде је констатовано «овде ће Бата и Ступар да изаберу неколико својих најбољих људи (Јоца)». Да ли је капетан Јоца из тенковске чете, био Батин човек?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је био Батин?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Батин човек?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Батин човек?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Под условом да то Бата каже.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то не знам стварно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да то Бата каже, судија.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та тенковска чета била чета из Друге бригаде?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Из Друге бригаде, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јер ја стварно не знам да ли је тај Јоца био из овога ђавола.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја ћу опет да поновим питање, после судијине реакције. Да ли су Вам име Јоца рекли Бата и Ступар том приликом на разговору?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то не могу да се сетим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не можете да се сетите?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не могу да се сетим.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо. Е сада ћу Вас питати само још једно питање. Да ли сте господине Димитријевићу били присутни било каквој конкретної ситуацији у Ловасу где је дошло ако не погрешим, Ви ћете ме исправити, морам војнички израз да употребим, садејства, команде војске и добровољаца?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е, хвала. И у свом излагању, сада пре неки дан на претресу, не могу тачно да се сетим датума, рекли сте да, цитирам «за минско поље није знао велики број добровољаца, али власт је знала».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, претпостављам да велики број.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни да ми појасните, ко је од малог броја добровољаца то знао, ако знате именом и презименом.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, не знам, али су сигурно, сигурно је неки, један број њих знао, односно мањи број. Ја сам дословце рекао да је месна власт знала, али да нисам сигуран да су то знали и добровољци.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Колико се ја сећам да сам тако рекао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И значи није спорно, а то ћемо само да констатујемо, али молим Вас да ми поновите, да се ово име Јоца, у загради, помиње први пут у Вашим белешкама са састанка од 18. октобра ујутру.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, вероватно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. И само бих Вас молила да ми кажете, коме сте конкретно рекли за минско поље?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Перић Дарку и навече и ујутру.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када, мислите 17.-ог?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Навече 17.-ог и ујутру 18.-ог сам му показао на терену тамо минско поље. И ја сам пред свима изнео то, овај и тада свим присутним који су били ту, ја сам то гласно сам рекао да су сви чули. Нико се није зачудио да то минско поље тамо постоји одједанпут да се створило или тако нешто. А сви су морали знати за то минско поље из власти који су били ту, то су морали знати, морао је знати Вељовић тамо, морао је знати и Гавриловић, морао је знати, јер по пропису су они морали бити упознати, обзиром да је минско поље постављено тамо 12.-ог, а да је већ тада био 17.-ти, то се апсолутно знало за постојање тог минског поља и то је поставила војска и то нико није смео да се реши да дирне, да пипне, било какво, без одобрења војске. А све је то ту била војска, све то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А будите љубазни, само ми кажите, да ли је за тумачење и читање топографских карата потребна нека обука, едукација претходна или то могу ја да читам, ако ми сада кажете, ово је топографска карта, а Ви прочитајте?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Госпођо, свакако је потребно нешто да се има ту, овај.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Осим знања где је север, југ, географски појмови.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, има ту струке, има ту одређивања висина, има ту одређивања даљина, на који начин се одређује по карти даљина, има ту размера, има ту нешто.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Азимут и остале ствари?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Азимут и остале ствари које би морали знати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала лепо.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Али учртан тамо неки кружић, то не треба никакво знање за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када смо већ код ове бележнице, господине Димитријевићу, ја бих Вас питала, списак ових присутних на састанцима, то је оно што сте писали Љубан, Бата, да ли сте то уписивали тада на том састанку?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Опет, опет Вам кажем, госпођо, да се ја заиста не сећам да ли је то било конкретно тада, на том састанку или сам ја то по сећању касније, касније убацивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још неко од бранилаца питања? Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Господине Димитријевићу, до догађаја у минском пољу да ли сте чули да је неко користио израз «живи штит»?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам скренуо пажњу већ одмах на почетку, да ја ову госпођу не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она Вас је питала, до догађаја на минском пољу, да ли сте чули коришћење израза «живи штит».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Од некога да ли сам чуо? Не, нико га није помињао, апсолутно нико.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Када сте први пут чули израз «живи штит», везано за догађај на минском пољу у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац, када сте први пут чули за израз «живи штит», а везано за ове догађаје у Ловасу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, мени то нико није рекао да је то живи штит био и да су људи вођени за живи штит уопште, уопште, ни чак када сам се срео са овај Дарком Перићем, ни када сам се срео са овим како се зове, Деветаком, или са било ким, нико ми није рекао да су људи вођени као живи штит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко нешто уопште и рекао? Ви рекосте да нисте ни питали за цивиле.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам питао, заиста нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: По правилима, ко је добровољцима надређен био у Ловасу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја то понављам већ неколико пута, госпођо. Ја нисам био никакав, никаква генерална инспекција Савезног секретаријата, односно народне одбране, да бих ја проверавао овај ко је надређен коме у Ловасу. Ја сам те добровољце затекао у Ловасу и зна се ко је надређен. Ако су они легална, легалне јединице, за све тамо, односно све јединице тамо и сва власт, ако је она легална за надлежну команду, онда је јасно ко је надлежан и за њих.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јуче сте изјавили «Перић ми ни једном једином речју није одбио да иде у акцију, а имао је бар сто разлога који би га растеретили таквог наређења».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није тачно, госпођо, нисам рекао да је имао сто разлога, него да је имао стотину могућности да откаже да ако је добио то наређење, да га не изврши.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А од кога је добио такво наређење?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ни од кога није добио такво наређење. Од мене је добио чисто предлог један да искористи, да искористи боравак територијалне одбране у долини доле, на претресу кућа, да може да иде у извиђање да види одакле дејствују ти снајперисти, да би евентуално отклонио опасност од своје јединице касније, од њихових дејстава.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А коме је требао да каже да неће да иде?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Обзиром, обзиром да сам му ја предложио, да сам му ја предложио да иде на извиђање, он је могао мени то без проблема да каже да неће. Ако је он наводно, наводно добио од мене овај

наређење да води цивиле, онда се знао поступак, он је био дужан да обавести свог претпостављеног старешину, он је знао да је то кривично дело и једноставно је мени могао да каже «олади, потпуковниче, од тога нема ни говора, или, пак, да после тога него што се целе ноћи свађао тамо са својим претпостављеним, дође код мене и каже, «слушај бре, човече, ја имам проблема са тим и тим извиђањем и са тим, ови неће да иду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада кажете, свађао се са својим претпостављеним, са својим потчињенима?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Потчињенима, потчињенима.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Само још једно питање. Какво кривично дело, о каквом кривичном делу говорите?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Говорим о кривичном делу вођења људи, овај, у то, у акцију заједно са вођењем људи цивила, у акцију заједно са извиђачком патролом из састава свог одреда.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, одакле Ви знате да је била намера таква?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то не знам одакле бих знао.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Зашто онда тврдите да је кривично дело у питању?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Зашто тврдим?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да се ради о кривичном делу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, госпођо, ако је живи штит, то је и за сваког врапца јасно, ако је то вођено као живи штит да је то кривично дело.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А Ви сте малопре рекли да Перић није употребио термин «живи штит».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, није поменуо, али је повео цивиле. Зар је то важно да је живи штит или било како, када је он већ водио цивиле. Да ли је то важно да је он те цивиле поставио са стране овај када како се иначе поставља тај живи штит, или је поставио не знам ни ја, испред или позади или било где. Он је те људе водио.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли Ви дајете одговор.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја се извињавам, председнику већа, али видим да мој клијент одговара са садашње дистанце, он сада прича то што зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ја га разумем, он прича.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја не знам зашто колегиница инсистира, он прича сада то што је чуо и што је њему оптужница против њега, а не да ли је тог дана чуо за живи штит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није то нејасно.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Само да се разумемо, ја сам, него видим она поставља стално иста питања, а он не може да одговори, он прича са садашње дистанце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуно је, мислим, он човек прича да није знао уопште цивиле да се воде, а ово сада објашњава нешто друго.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, управо зато сам и поставила питање, јер тврди да се ради о кривичном делу, а уствари он тумачи, даје

одговоре из списка предмета. Ја сам му иначе претходно поставила питања конкретно око његових сазнања што се тиче догађаја у Ловасу. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димитријевићу, оптужени Љубан Деветак када је износио овде своју одбрану, рекао је да је тог јутра, 18. октобра он неких тридесет људи од тих цивила који су тамо били затворени у задрузи, успео да издвоји, а да је такво одобрење добио од Вас. Каже, обратио се тамо Дарку Перићу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Он је то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, обратио се Дарку Перићу, Дарко Перић га упутио на Вас, па је он отишао до школе, Ви сте онда по неком куриру, Вашем куриру послали Љубана и одобрили му да може тридесет људи да издвоји.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није тачно, никаквог курира ја нисам имао уопште, нити је ико мене ишта питао о томе да издвоји људе. Према томе, тај Деветак није издвајао моје људе, он је, ако је издвајао, он је издвајао људе из свог затвора, не из мог затвора или било чијег затвора, то није приватни затвор, мој приватни затвор није, они су затварали те људе и они су руководили са њим. Зна се на територији ко затвара људе. По правилу, ево и данас, и у миру и у рату и било где, зна се ко затвара људе. Према томе, ја нисам био тај апсолутно тај надлежан да ја њему одобравам, коме да одобравам. Коме да одобравам и шта да одобравам, није то из мог цепа да узмем десетхиљада овај динара или марака да му дам. То су људи, то су људи. Да су вођене овце, да су вођени коњи, тамо заједно са тим, да се употребе као живи штит, то би било кривично дело и то би било кривично дело, а не људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после овог догађаја када се то већ све издешавало и неки људи погинули, неки повређени, Ви овде у овој Вашој бележници пишете, то је значи, пишете нешто што је било после тога, пишете у једној цртици «шта са затвореницима».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Штета?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Написали сте «шта са затвореницима».

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, ти затвореници који су остали, шта са њима, заправо. Ја сам јуче рекао да сам чуо да иду у неке Партизане тамо. Ја то нисам знао да Партизани нису село, него да је Партизан, Партизани то је у Шиду нека овај зграда, објекат неки, нека фискултурна сала или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се десило са тим људима који су били затворени, они који су после остали, разумете, отишли су једна група тамо на ту ливаду, на ту детелину, шта после бива са тим затвореним људима?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја то нисам опет Вам кажем, ја то нисам сматрао својом надлежношћу да ја сада одлучујем шта они треба да раде са тим људима. Ја сам им само као човек рекао да они, да то треба да се изврши такозвана тријажа, да се види, и уписано је то ту, да се види ко је за затвор и ко није за затвор да се пусти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате после шта се десило?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим људима који су остали затворени?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пуштени, да ли је била та тријажа, да ли знате нешто?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, госпођо, не знам. Тада сам и тражио ја сам чуо једино то, једино то сам чуо опет из прича рекла-казала, тамо од оних војника, да они у току ноћи нису имали ниједно ћебе. Ја сам интервенисао, нису имали са чим да се заклоне, да су били на отвореном простору. Ја сам тада као човек рекао да то не смеју да дозволе, да морају да их обезбеде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте једног момента када сте износили своју одбрану, да сте чули од неког добровољца да се спрема нека Ваша ликвидација. Када сте то чули?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да се спрема?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тамо када сте били у Ловасу, да хоће неко да Вас ликвидира.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А, да, да, да. То сам чуо од једног добровољца, ја не знам одакле је тај момак, он је дошао и једноставно сам, једноставно сам је дошао и каже, «пазите се, пао је предлог од Љубана Деветака», дословце тако, «Аждаји, Ајкули», како се зове, «Аждаји да те убије».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, то сам чуо доста раније, неколико дана раније. Ја са да не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог минског поља?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Пре, пре, пре минског поља, пре минског поља. Због тога сам ја и направио једну, један, једну дистанцу између тих људи тамо, нисам хтео да се виђам више са њима, то и сам Деветак зна, да сам ја избегавао и контакте са њима и да више нисам хтео никако да контактирам, него да сам само бежао негде да бих се једноставно склонио да спашавам голи живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања има ли оптужени? Љубан Деветак. Ево овако, пре него што почнете са постављање питања, да се договоримо нешто. Ви као оптужени нисте стручни и не знате на који начин то да радите. Када постављање питања, само питања постављајте, а после ћете имати право да изнесете примедбу на целокупно казивање. Значи, ово само директно, конкретно питање, а после завршених питања, моћи ћете да ставите примедбу на његово казивање, ако имате примедби, које су примедбе, шта је тачно речено, шта није. Да ли ме разумете, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала, хвала, разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То важи и за све остале оптужене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Господине Димитријевићу, у Вашој одбрани Ви сте изнели да је био некакав састанак 14.-ог увече када сте Ви дошли у Ловас. Да ли је тако?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И да сам ја био на том састанку?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исто Ви у Вашој одбрани износите – 14.-ог навече да су вас двојица некаквих војника довели код мене на спавање.?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, из територијалне одбране двојица.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, има ли логике да ја будем на састанку, а да Вас други води код мене на спавање кући?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ово је било мало касније, негде тек око, већ је била дубока ноћ, да тако кажем, можда чак и 10 сати навече, када су ме повели.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И како су ти војници Ваши знали где је моја кућа?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам како су знали, нису то моји војници, господине, то су били двојица територијалаца који су ме упорно убеђивали да пођем, да спавам тамо код њиховог човека, њиховог човека, да ће ми тамо бити боље, да ћу тамо да спавам као човек у кревету, а не овде да спавам на поду, овај у транспортној врећи или на столу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То су била двојица територијалаца, један наоружан са пушком, митраљезом, један наоружан са пушком.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А ја мислим да је овај други имао зољу и осу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Можда је господине и то, могуће је, али је један имао пушкомитраљез.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. А реците ми, рекли сте, запамтили сте да Вам је моја супруга ујутру кувала кафу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А по чему сте знали да је моја супруга?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, представили сте ми је ваљда Ви, ујутру.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Свастика је била, можда мешате супругу и свастику.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јел свастика? Ја, па ме знам, не сећам се ја то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, дозвољавате, да ли је тако?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам први пут чуо да је то Ваша кућа била, овде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да нисте чули први пут да је то моја кућа када сте отишли за Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте, постављајте питања, после ћете коментаре и примедбе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само питања, а после ћете Ви рећи шта није тачно рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Рекли сте господине Димитријевићу у Вашој одбрани да смо 16.-ог били транспортом код Лончара, Ви ја и овај господин Дарко Периф.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не транспортом него транспортером.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Транспортером.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има ли могућности да сте Ви заменили 18.-ти и 16.-ти, када смо 18.-ог стварно били заједно?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нема.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нема, добро. Видите, господине Димитријевићу, давајући своју изјаву пуковник Лончар, а потом и генерал Лончар, дана 05.05.2006. године уз присуство овај господина тужиоца Веселина Мрдака у Војнобезбедносној агенцији, каже следеће, цитирам «дана 18.10.1991. године Димитријевић ме је известио да је командант локалне ТО у Ловасу Љубан Деветак наредио да се група цивила становника села Ловас ангажује на расчишћавању минских поља у близини пољопривредног добра, којом приликом је дошло до активирања мина и погибије цивила», крај цитата. Да ли је тачно да сте му Ви то рекли 18.-ог?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не. Никада Вас нисам поменуо као овај тога који је те цивиле најурио у минско поље, то ако сте негде нашли, нашли сте у транскриптима, то је измишљотина, овај или Друге бригаде или њихових претпостављених.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, цитирао сам Вам ко је изјавио, пуковник Лончар, потом генерал Лончар.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није генерал он никада постао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, јесте.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Он је само нишанио да постане генерал, али никада није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није он тема, идемо даље са питањима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реците ми, господине Димитријевићу, да ли сте Ви знали која јединица долази да Вас смени?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Ви значи нисте имали могућности да то сазнате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, а да ли је то пракса иначе да се јавља неке ко одлази са терена, ко долази да га смењује?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине, ја тамо нисам био надлежан старешина кога је требало обавештавати да долази јединица да некога смењује или не смењује. То је ствар команде јединице.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али шта мислите, да ли је надлежни старешина за Ловас знао?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немојте молим Вас да ме питате за овај за сада моје мишљење јер то задржавам за себе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Господине Димитријевићу, у Вашој одбрани сте Ви овде изнели чини ми се посебно са задовољством сте нагласили да сам ја средњошколац. Када сте то сазнали?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Овде из списка или тако нешто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Видите, оног момента када сте то са онаквим задовољством овај рекли, ја сам схватио да сте Ви вероватно на Академији учили да је Јозеф Менгела био средњошколац исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, знате шта, постављајте питања, после имате примедбе на његову одбрану.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, добро ово може и као питање, да ли је учио то на Академији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се то питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шта сте рекли, да ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се питање, не морате да одговарате, када суд одбије неко питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реците ми, господине, извињавам се госпођо председнице, реците ми господине Димитријевићу, наглашавате овде 18.-ог тај ручак да сте били Ви, Дарко и ја на ручку тамо у задружној мензи, овај где је кухиња, да ли је тако, у својој изјави сте тако рекли?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам тврдио да смо били само ми, господине.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А можете ли да искључите Дарка овај са тог ручка?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Дарка са тог ручка?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не могу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Можете ли да искључите да је то било тамо где је менза, где је кухиња, да је било у школи?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: У школи да је било?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, тамо где сте описивали оне широке степенице?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, не, апсолутно не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Значи у сећању Вам је остала једино менза код кухиње?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Менза нека код кухиње, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А Ви сте иначе ту редовно обедовали, да ли је тако?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, мислим да јесам, нисам потпуно сигуран, али мислим да јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И често пили кафу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, често, баш и не често, али пио кафу тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да. У чијем друштву, реците ми, односно реците овде.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, нисам имао ја никада неко посебно друштво, ја сам пио кафу тамо, ако инсистирате баш са ким сам једанпут пио кафу, ја то могу да Вам кажем, а овај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не инсистирам, али ако имате вољу кажите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Једном, једном тамо је био први и задњи пут да сам срео Петронија тада. То је било касно у ноћи, овај, када су неки људи или су добровољци или су територијалци, или не знам ни ја ко је био, тада у мензи овај ту где смо пили кафу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, видите, ја сам имао информације редовне да сте свакодневно по више пута, значи у току дана у више наврата, у друштву са Батом Михајловићем.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није истина.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала. Немам више питања.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Љубана Деветака и оптуженог Миодрага Димитријевића, на следеће околности:

- *да ли је оптужени Љубан Деветак био командант села и председавао састанцима или је оптужени Миодраг Димитријевић био војни командант места коме су сви реферисали,*
- *да ли је оптужени Љубан Деветак био присутан на састанцима на којима се расправљало о акцији одласка на терен у воћњаке код «Борово» фабрике,*
- *да ли је учествовао у договорима и предлозима за састављање писменог обавештења грађанима, те предлагао претњу евакуацијом становништва,*
- *да ли је оптужени Миодраг Димитријевић дана 18. октобра 1991. године у јутарњим часовима одобрио оптуженом Љубану Деветаку извођење тридесет заробљених Хрвата из дворишта задруге.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да пишете, господине Димитријевићу, ја ћу да поновим сваку од ових околности. Оптужени Љубан Деветак је у својој одбрани износио да је до 14.-ог војни командант места био Вељовић, сви су њему реферисали, од 14. октобра војни командант места сте Ви и сви су Вама реферисали. Ви сте тврдили да када сте дошли тамо, у целокупној својој одбрани кажете – Љубан Деветак је био командант села, целокупан живот и све у селу је та власт у селу о томе одлучивала. Окрените се један према другом, суочите се на ове околности, ко је то тамо био командант у селу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја командант у селу Љубане, никада био нисам, никада био нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приближите се микрофону, гледајте у њега, али се приближите да би се то чуло у транскрипту.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Све конце у селу, све конце у селу си држао ти. Према томе, људи су долазили тамо, мени се, односно, мени се тамо нико као команданту села или неком надлежном у селу, од становника, од било кога није обраћао. Ни са каквим актом, нити сам ја теби донео да покажем неки папир, да ти кажем «Љубане, ево ја сам тај и тај» или било шта.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Побројте ми конце те, молим Вас, који су то конци? Ја ћу онда рећи, је ли тачно или није. Рекли сте да сам све конце држао у селу. Који су то конци? Има конаца колико хоћеш.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, Ви сте руководили са свим тамо, брате мили и са добровољцима и са недобровољцима и са територијалном одбраном и са свима, Ви сте држали састанке и до мог доласка, морали сте да држите састанке, да бисте, да бисте евентуално припремали то како Ви кажете, овај, реферисање, односно давали овај овоме Вељовићу тамо неке изјаве.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Савете, тако је.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не савете, него да сте му реферисали, једноставно да сте му реферисали до тог дана. Мени никада ништа нисте реферисали, никада ништа, нити сам ја тражио то господине Деветак. Никада од Вас нисам то затражио. Ја сам присуствовао састанцима којима сте Ви.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, разумео сам, шта сада ја треба да кажем господину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците шта Ви сматрате да треба, приликом суочења чули сте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Боље да не кажем шта, немојте ме само, боље да не кажем шта мислим да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, Ваше је право, Ви одлучите да ли ћете му нешто одговорити на ово или не, не могу ја да кажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Димитријевићу, гледајте, прво 14.-ог навече сам Вас ја видео у полицијској станици, довео Вас Вељовић после 22 сата и ја Вас водио за руку код мене на спавање, човече. Шта измишљате, неке небулозе овде или фатаморгане цело време терате све да доживљавају од Ваших прича, човече. Све друго није истина. До тада смо били подређени Вељовићу, после Вас и Вељовића и сви остали све остале структуре Вама.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ко Вам је то рекао, господине, са чим сте Ви то, од кога сте Ви то дознали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Од мене сте дознали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вељовић Вас званично представио 15.-ог на састанку ко сте и шта сте, човече.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шта је могао да представи? Он је могао да представи да сам ја потпуковник.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И што ме је јако изненадило, што 15.-ог први пут како сте, један, од ујутру до навече сте већ све структуре покупили добровољачке и већ су све груповође добровољачке на састанку 15.-ог вече биле на реферисању, откуда да уведете одмах све људе за тај дан, ми нисмо се видели од ујутру како смо попили кафу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Видели смо се навече, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја то и тврдим, 15.-ог навече смо се видели.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: 14.-ог навече, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, глупости, видели смо се у полицијској станици, довео Вас Вељовић да Вас водим на спавање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није тачно, није тачно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдемо на ову другу околност, да ли је Љубан био присутан тим састанцима на којима се расправљало о акцији одласка тамо војске према «Борово» фабрици.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, био је присутан тада, те вечери 17.-ог је био присутан ту.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Димитријевићу, ја да сам био присутан, не би бар у Бадњару нико ишао, не би у Бадњару ишао, јер сам био сигуран за Бадњару да нема ништа, прочешљали су Бадњару ловци, човече.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Све је то у реду, међутим, Деветак, теби ни било коме тада је Јелић изјавио да у Бадњару не треба ићи, не треба ићи због тога што тамо нема никога. Ти си знао да у Бадњари нема никога, то си већ изнео и ја сам од тебе чуо да су неки ловци уловили тамо срндаће и тако даље и тако даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисте могли од мене чути од мене, него сте могли прочитати транскрипте, измишљате, мешате жабе и бабе, сви заједно, човече.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Али, али, једноставно Вам нисам веровао да је то отишло отуда и зато сам рекао Перић Дарку.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта сте Ви имали Перићу да говорите када није Вам био подређени, рекли сте, шта сте имали говорити Перићу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Перићу сам рекао да нема проблема.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За Вас Перић није био нико и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, обојица ми се задржавате ту сада на Бадњари, а чули сте коју околност хоћу да чујем, ово о одласку према «Борово» фабрици.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ама, то је исто вече, госпођо судија, исто је вече то било. Какво «Борово», ја нисам ни знао за ту фабрику, друга ствар, ја сам и у својој изјави рекао то уопште није пут који води у винограде, које су они требали да претресу. Тај пут изнад минских поља овај није уопште пут којим се иде у винограде који су требали, виноград који се требао претресати, јер он једино тај виноград доминира можда метар, два изнад центра села. А ово где су они пошли, то Бог те пита куд су пошли. Нема везе са мозгом. То је управо она ката, извињавам се, она ката госпођо судија, што је Крњајић објашњавао,

одакле се могло пуцати на село. То је лева страна најмање 400, 500 метара пре минских поља, човече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али пише у његовом подсетнику да се иде у воћњаке.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно, то је лева страна.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, нисам био и немам појма око тога, овај и сигурно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њим се суочавате, он човек тврди да сте били.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не зна он ни шта тврди, одакле човек зна, видите да нема ништа, не зна ни где је био ни када је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците Димитријевићу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Деветак, био си ту, изашао си међу првима са свим осталим. Ја сам остао са Дарком Перићем позади мало и рекао сам му да сутра ако се одлучи да иде, да ћемо се договорити о акцији како кога где да води. Значи, био си ту и пожелео сам да ти сутра и ти и Радојчић не будете тамо када се то договарамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Супер си, човече, супер си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми у вези овога, оно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да довршите нешто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, Димитријевићу, са «четири деветке» сам ја сигуран да нисам био 17.-ог на састанку. Значи 99,99%. Међутим, ја у својој изјави дозволио сам могућност да сам евентуално био и да сам био било би само издекламовано оно шта се радило у атару и шта је планирано за сутра и отишао бих, човече. А те Ваше фатаморгане и привиђења која сте Ви доживљавали тамо, овај са пуцањем оданде, оданде, са циглом, са Богом, са каменом, са посрнио, то су такве глупости.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нису то глупости, господине, него су то догађаји.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Глупости.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Који су били такви.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како на мене нико није пуцао изузев првих дана?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: На тебе нико није пуцао, зато што није смео да пуца.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, наравно да није.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није смео да пуца на тебе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што нисам био.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јер си био Бог, јер би тај који би опалио метак на тебе, запамтио би.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, није тако, био сам више од Бога.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, вероватно и више од Бога.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, оно обавештење које сте Ви написали, рекли сте нам у одбрани, да Вам је он ставио предлог, оно да напишете евакуација становништва.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Апсолутно тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему се окрените.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то нисам могао да измислим из прстију, Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, нисам Вас разумео каква евакуација.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли си ти то чуо од војске, да ли си ти чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте. Када је износио своју одбрану, слушали сте га, ја сам га питала, ко Вам предложи у овом обавештењу да напишете евакуација становништва, ако се наставе оружане провокације, биће претња евакуацијом. Он каже то сте Ви рекли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, госпођо судија, Ви мислите на овај проглас што је вешано по бандерама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, насловљено је «обавештење грађанима»?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: По свињцима и шталама, да ли је то? То сам ја рекао да ја први пут сам сазнао за то у истрази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он тврди да сте били Ви на том састанку и да сте предлагали ову евакуацију?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На каквом састанку госпођо судија, када се 15.-ог до подне уопште нисмо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочавајте се, немојте са мном да се суочавате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Навече је то већ висило, човече.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Одакле сам ја могао да измислим ту евакуацију, господине Деветак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То од оног војника што сте му помагали да вртите ону вртилицу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма од ког војника, од тебе сам добио бре човече Божји, лично и питао сам те, питао сам те.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како се зове оно што се врти?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Генератор се зове. А друго, питао сам те дословце, како бре то, како, одакле, како то. То је већ организовано, дословце тако бре човече, еј бре.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Стварно?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Дословце тако.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ви сте стварно озбиљан човек.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шта?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како немаш среће да је ЈНА била опремљена са више таквих официра као што сте Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате то да се суочавате на такве околности. Реците ми за ову ситуацију.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ви стварно лупате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За четврту ову околност, коју сам рекла.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти си један тежак покварењак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Димитријевићу, слушајте ме, од вређања, то нема ништа, слушајте околности на које се суочавате. Он рече да тридесет људи сте му Ви одобрили да издвоји 18. октобра ујутру. Окрените се према њему.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никога ниси послао до мене, Деветак, нити си знао где сам ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Лично ја, у школи си био.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никога ниси послао, нити сам чуо за тебе, не бих за тебе рекао, рекао Лончару да не треба да те хапси, да сам знао да си било шта тамо мувао и да си било шта радио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нема разлике.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је, брале, истина.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нема разлике између тебе и Лончара.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је истина, брале, има много велике разлике.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има, он је на слободи, а ти си у затвору.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Између њега и мене и између мене и тебе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питање колико ће трајати.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Између мене и тебе. Ти знаш зашто си дошао тамо, знаш зашто си дошао тамо, а ја знам зашто сам дошао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довршено суочење.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Деветак је рекао да је генерал, овај потпуковник, потпуковник је рекао да је генерал био дужан да извештава бригаду, о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени то није битно, јер немам бригаду уопште.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У вези са његовим положајем у том селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када буде неко из бригаде овде, можда ћемо суочавати на те околности. Изволите, можете се вратити.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте Ви то добро разумели.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, само да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је био дужан да извештава командир јединице тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, хтео сам рећи у вези ових суочења. Ја сам и раније негодовао, не због тога што ја не прихватам спровођење поступка, него то мени толико је апсурдно да мислим, стварно ми је апсурдно, због тога се ја тако понашам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, мени је ово суочење, свако суочење ми је битно. Ја вас посматрам како се ко понаша, шта изговара, колико је убедљив.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Онда имате добар вид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, оптужени Милан Девчић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан, свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Девчићу, за Вас исто важи, значи прво идете с питањима, па ако имате неких примедби, то ћете на крају да истакнете

примедбе, да не бисте мешали питања и примедбе и да не бисте кроз питања одговарали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, али неки коментар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То можете после да кажете, значи, примедбе на оно што је он у својој одбрани износио, а Ви сматрате да није тачно и да приговарате таквој одбрани.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Молим мало јаче да говори, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли сте Ви, господине Димитријевићу, сазвали иједан састанак од 14.-ог до 18.-ог у Ловасу, иједан састанак да ли сте Ви?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Јесам сазвао 15.-ог ујутру састанак у Ловасу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А остале састанке?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А остале састанке нисам сазивао, обзиром да су остали састанци били разиграна варијанта и Ви сте то мени рекли да већ то се састајете, да је била разиграна варијанта да сте се састајали пре мог доласка тамо и разговарали о догађајима и морали сте да се састајете да бисте евентуално рапортирали или реферисали овоме надлежном органу тамо који је до тог датума, био надлежни орган Вељовић, не знам како се зове, капетан прве класе Вељовић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, док Ви нисте дошли Вељови је сазивао, а када сте Ви дошли, онда сте Ви сазивали.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никада ја нисам сазивао, то је лаж најобичнија лаж. Ту су долазили људи по интенцији, по навици, по навици, јер су пре тога долазили и сада су долазили. Ја их сазивао нисам, нити сам знао где су, нити сам знао где станују, нити сам знао где бораве, нити сам знао који су то људи и шта су ти људи, јер нисам хтео да знам. За мене су они били само, само легалне јединице ЈНА које су живеле и радиле ту и до мог доласка и које нико одатле није иселио или их истерао или их разоружао или било шта.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте Ви били надређени господину Вељовићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам Вас чуо?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте Ви били надређени господину Вељовићу Градимиру капетану?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ни на који начин ја нисам био надређен господину Вељовићу, то Ви добро знате, а сада ту покушавате нешто друго да изврнете, њему је био надлежан и по закону и како хоћете, надлежан је био овај командант Лончар, командант Друге бригаде јер је Вељовић и та друга чета Гавриловићева претпочињени су команданту бригаде који апсолутно, апсолутно по свим питањима одлучује о њиховој употреби и он их је ту и довео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како објашњавате онда своју изјаву дату у ВБА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете из ВБА изјаву, то је доказ недозвољен.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је долазак, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је недозвољен доказ, изјава окривљеног пред ВБА не може да се користи као доказ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: По чијем наређењу се врши акција прикупљања и одузимања наоружања у селу Ловас од стране територијалне одбране, молим Вас господине Димитријевићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Откуд ја то знам, мени то нико није, мени то нико није пренео, то прикупљање оружја се вршило пре мог доласка, баћо, чујеш што ти кажем. Пре мог доласка и настављено је надаље. Ја сам од Вас само чуо сада идемо у ову улицу, сада идемо у ону улицу. Ето, то је то. А било је нормално и по закону је то апсолутно тако, да то радите Ви господине Девчићу, а на територијална одбрана.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо, ја молим Вас, ево ту објашњава господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете изјаву у полицији, као што Ви оно што сте причали у полицији не може као доказ, то је у полицији без присуства браниоца.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ово је изјава дата агенцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се користи по Законику о кривичном поступку.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Разумем ја Вас, али човек ту лепо објашњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, нема шта да причамо даље, то је недозвољена изјава, не користи се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је та акција могла да се одради без наређења припадника ЈНА, значи официра неког ко је то наредио ту акцију?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Која акција?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Прикупљања наоружања и сви остали.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То питајте, господине надлежног старешину који је био надлежан за то тамо. Ја нисам био надлежан и ја нисам је наредио, обзиром да акција је почела прикупљања наоружања истог дана када сте упали у село, када сте заузели село.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А по чијем наређењу, молим Вас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма, откуд ја то знам по чијем наређењу господине.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, хвала. Да ли Вам је познато, да ли се сећате, да сам се ја Вама 14.10.1991. године када сте дошли господине потпуковнице у Ловас, представио као командир полиције? Да ли Вам је то познато, 14.-ог када сте Ви дошли у село?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја се не сећам да сте Ви умали и да сте рекли, «друзе потпуковнице, ја сам командир полиције» или нешто слично, да не карикирам овде ствари. Али на том састанку ја сам лично обавештен сам од некога тамо од вас, сигурно речено ми је, тај је то, тај је то, тај је то, тај је то.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А од кога, када ја нисам био присутан на састанку, молим Вас? Ко је тај био?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Девчићу, седамнаест година је прошло и ја стварно нисам записивао, нисам записивао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председавајућа.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја нисам записивао тачно шта ми је ко рекао тог тренутка, ко ми је рекао да сте то Ви или да нисте то Ви.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, када сам ја давао своју одбрану, госпођа председавајућа је рекла да сте Ви рекли, пошто ја нигде нисам нашао у Вашим изјавама да сте Ви то рекли, па ја не знам одакле сада тај податак да сте Ви то рекли?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Што Ви то мене питате онда господине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то и рекао, да је упознао цивилно-војну власт испред СУП-а, Девчић, испред ТО Радојчић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А у којој то изјави, молим Вас да је он то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у истрази, ево ја ћу да Вам нађем где је он то рекао. Чак је и овде на претресу то понављао, да је 14.-ог увече.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ви сте мени рекли дословце да сам ја командир полиције у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то причао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја то нигде нисам нашао, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте се представили као главни испред СУП-а.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја то нигде нисам нашао у његовој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ту је господин Димитријевић, па нека каже да ли је то рекао или није.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја то у његовој изјави нигде нисам нашао, ни у једној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то рекли, господине Димитријевићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, јесам рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А где сте рекли, у којој изјави, молим Вас?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је и овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овде је рекао, чак први дан претреса.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не, Ви, када сам ја давао одбрану, молим Вас, када сам ја давао одбрану, Ви сте то мени подвукли да је господин Димитријевић рекао да је Девчић командир полиције у Ловасу, да сам се ја њему то представио, па зато ја питам, где је то?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја поново кажем, госпођо, нико није стајао тамо предамном мирно, па да рапортира тај и тај, да поздрави, да рапортира тај и тај, ја сам тај и тај, што је у војсци пракса, ако се неко представља. Тада сам на састанку 14.-ог дознао од њих да је Девчић командир полиције, да је Радојчић командир територијалне одбране, те такозване територијалне одбране, иако она није defacto, понављам, није defacto територијална одбрана, иако су они, они спадају у групу и категорију исто што и његови људи тамо спадају у групу и категорију оних добровољаца, добровољаца који су под надлежношћу војске, војске. Значи, нити је он стајао, нити је Радојчић успео да каже, капетан прве класе Радојчић Милан, овај, ја сам тај и тај, та и та дужност. Значи, они су то мене упознали тада тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: И за Воркапића исто да је он командир затвора.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само не знате ко је командовао, јелте, то Вам није познато?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ко је командовао тамо, јел?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ко је командовао тим јединицама управо о чему Ви сада овај?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Са којим јединицама, господине?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Полиције, добровољаца и свих осталих, то не знате да одговорите?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је требала да командује, требало да командује надлежна команда а то је Друга бригада. Да ли је она командовала са вама, да ли је са вама командовао неки по стручној линији тамо, по безбедности из Шида или било где, ја то, господине, не знам, ја то нисам слушао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ви сте, господине, потпуковник, Ви толико познате ту материју да је то Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су већ коментари, имате ли даље питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Имам, имам, молим Вас. Да ли је логично, потпуковниче Димитријевићу, где је смештено 200-300 војника, тада, у то време, када сте Ви, значи дошли у Ловас, око 50 до 100 добровољаца и осталих, четири, пет тенкова, да те јединице не обилази рецимо војна полиција или тако даље. Да ли је то логично, молим Вас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Девчићу, ја могу само своје мишљење да кажем, да дам само своје мишљење. Иначе, ја ту војну полицију тамо нисам видео. Ја сам и на почетку рекао ко је надлежан за безбедност у тој, у том сектору, односно у том Ловасу, према томе, из тога можете да извучете апсолутно закључак ко је надлежан, а сигурно је, сигурно је и по правилу службе и правилима употребе, борбене употребе јединица, било које јединице, да је то морала ту војна полиција да одради посао и да је војна полиција морала, морала да овај прикупи одговарајуће наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довољно је то шта је морало и шта је требало, да је све било по правилима, не би вероватно било ни минског поља. Идемо даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реците ми, овај, господине потпуковниче, да ли се Ви сећате, да ли је у селу Ловасу у то време долазио набрајам, пуковник Лончар, пуковник овај Суботић, пуковник, потпуковник, уствари, Камбери и такође и Петковић пуковник који је био надлежан за војну безбедност, да ли су они долазили за тих пар дана у Ловас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли Вам је то познато?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мене нико није тада, нико није тада позвао код било кога од тих људи да се сретнем са њим. Ја никога од њих тамо у Ловасу никада нисам видео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Просто невероватно.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је то Ваш коментар просто невероватно, то је Ваш проблем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато што има још сведока, па ћемо видети.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је Ваш проблем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реците ми, пошто стално причате да је полицији дужност то и то и тако даље, да ли Вам је познато потпуковнике Димитријевићу, коме је потчињена полиција у ратном стању у зони борбених дејстава, извођења борбених дејстава? Значи, за време рата, полиција?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Која полиција, господине?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не на војну, него мислим на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га сада питате војне прописе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нису то војни прописи.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Питате ме.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мислим, молим Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Питате ме, тачно ме питате из војних прописа. Опет сам Вам рекао, сви наоружани, понављам триста пута, сви наоружани састави и месна власт, потпада под контролу и надлежност јединице која на том простору дејствује односно у чијој зони одговорности се налазите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, нисте ми само одговорили, кога је одредио господин пуковник Лончар да руководи свим тим делом, значи свих јединица у селу Ловас, то нисте ми одговорили, молим Вас, ја Вас стално питам?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Девчићу, ја то не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како не знате, Ви сте потпуковник.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: О људи божји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он човек нема та сазнања.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мислим, стварно питате безвезе, ја Вам кажем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није безвезе.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Жао ми је што тако Вам кажем, али питате безвезе. То је одређено много пре него што сам ја дошао у Ловас и нико није имао права, права да нареди никоме тако нешто, сем Душана Лончара, команданта Друге бригаде.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, молим Вас, ко је тај човек? Ви сте били ту присутни као човек са највећим чином, највишим чином?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Где, господине?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, у селу Ловас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма, село Ловас није човече божји моја територија, то је зона одговорности.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, чија је?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Понављам Вам милион пута, Друге бригаде, односно Лончара Душана.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А кога је одредио господин Душан Лончар да руководи тим јединицама?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Одакле ја знам то питајте њега, господине.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ког датума је дошао противдиверзантски одред на челу са Перић Дарком коме сте Ви били на подручје Товарника? Ког датума тачно је дошао?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: На чијем челу сам ја био?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, добро, са.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немојте Перића да употребљавате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте Ви били са Перићем молим Вас у јединици?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немојте да употребљавате неке термине које нису истинити и да из цуга лажете.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Дозволите мало, молим Вас, ја не лажем ништа, ја Вас само питам, молим Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Питајте, одговарам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте Ви били у томе одреду са господином капетаном Перић Дарком, да ли сте ви били заједно?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам био.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисте били?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Са њим, нисам, ја сам у Ловас дошао сам, потпуно са возачем и једним војником пратиоцем. Чуо сам, чуо сам да је тог дана дошао противдиверзантски одред, да ли је Перић дошао са њим, ја то не знам, ја то не знам, да је дошао против, односно диверзантски одред, диверзантски вод одреда територијалне одбране Ваљево на челу са командиром вода и довео га је још ту Плавшић Мирослав, капетан прве класе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте нам већ причали, чули смо, да је један вод дошао раније, а после тога дошла је једна чета из одреда. Питао Вас је сада оптужени Девчић, када је дошла та чета, пошто сте Ви рекли Дарко дошао 16. октобра.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је чета та дошла, када је дошла Даркова чета, да ли је дошла заједно?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Та чета је дошла 17.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чета 17.-ог, а Дарко дошао дан раније пре чете?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Дарко је био, Дарко ја не знам када је ту дошао тачно, али претпостављам да је дошао, претпостављам да је дошао обзиром на оно да је изјавио да је био присутан на два састанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте ни сигурни када је Дарко дошао?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да ли је он дошао раније.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председавајућа, очито да се не разумемо. Молим Вас, ја сам питао, када је дошао одред са Перић Дарком на подручје, ајмо назовимо Хрватске, значи на подручје Хрватске, у Товарник, када је дошао, датум?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Дарко са одредом је дошао на подручје Славоније, 09.10.1991. године у поподневним часовима, у раним поподневним часовима. И довео га је пуковник Ђокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате, то смо све слушали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Све је у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај датум смо исто чули у Вашој одбрани када сте дошли сви.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кажите ми, господине потпуковниче Димитријевићу, Ви сте говорили у својој одбрани да је капетан Перић Дарко одбио некакво наређење надлежној команди, значи надређени је био господин Душан Лончар. О каквом се то наређењу радило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо питали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али може ли поближе казати, о каквом се наређењу то радило?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине, ја сам то прочитао из извештаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разјашњавали смо, он је прочитао то.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није до краја рекао, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је прочитао из списка и онда немамо шта даље да дискутујемо.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Прочитао сам из извештаја Душана, овога пуковника Еремије који је доставио Првој армијској области.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нема неких личних сазнања у вези тога.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Могу и да Вам прочитам и да Вам нађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не морате тражити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у списима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја Вас само питам, да ли се то односи на акцију напада на село Ловас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је то то?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, није то то, то је сигурно, сигурно, сто-посто, овај.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пошто ја имам нека друга сазнања, па зато Вас питам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, господине, овај, Девчићу, то се односи сигурно на напад на Сотин и Опатовац.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не, не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сигурно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви немате сазнања него из списка претпостављате да је то за Сотин?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Као војно лице претпостављам за шта је, у то време је та акција била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате о томе даље више да причате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Врло је битно, врло је битно. Где је била смештена Друга шајкашка бригада и у ком селу, да ли Вам је то познато?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам то дознао само из списка, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ништа.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реците ми, како знате да су они чистили и претресали шуму Јелаш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то из списка?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То знам опет из списка, односно из оперативног дневника бригаде где је написала да је претресала и из дневног оперативног извештаја од 17.10.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли Вам је познато да су тамо нека лица ухваћена у тој шуми Јелаш и да су пронађена нека возила и тако даље? Да ли Вам је то познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате уопште сазнања тамо када сте били?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма, не, ма не, ма не, никаква, да је било ко ухваћен или цивили.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли су Ваше јединице биле, Дарка Перића, ајде када нису Ваше јединице, онда су Дарка Перића, одред, да ли је овај обухватао и села Томпојевци и Миклушевци?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине, ја то не знам. Ја нисам био, нисам био тај који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кратко одговарајте, не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нема шта даље да причате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Лончар је то одлучивао где ће бити распоређене.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Овако, да ли потпуковниче Димитријевићу када кажете да затвори постоје у сваком ослобођеном месту, ко је успоставио те затворе и под чијом су контролом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања ко је успоставио затворе у Ловасу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не само у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на територији тамо где већ?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, немам сазнања, али из овога се јасно види, јасно из списка се види, овај, defacto.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је из списка.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да они признају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То из списка, то ће суд да чита, немате шта Ви да тумачите списе. Идемо даље са питањима.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Они признају да су они формирали те затворе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постоји у списима, суд ће да чита, а Ви причајте само о својим сазнањима тамо док сте били.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Овако, даље, да ли Вам је познато потпуковниче Димитријевићу, ко је одредио или ко је наредио да надгледају затворе, како

Ви кажете у својој одбрани, Воркапић Милорад и Љубо Јелић у Ловасу? Ко је то наредио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам везе са тим.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, како немате везе, ако су они присутни код Вас на састанцима?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине овај Девчићу, они јесу присутни код мене на састанку, међутим, нити сам ја проверавао коју функцију они врше, нити сам био надлежан, ја нисам био генерална инспекција народне одбране која ће да контролише одлуке команданта бригаде и команданта дивизије.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте Ви пензионисани официр, молим Вас сада, у чину потпуковника?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам био, нисам био пензионисани официр, био сам активни официр ЈНА, односно територијалне одбране.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хвала лепо. Да ли сте Ви дошли сами господине потпуковниче, 14.10. у село Ловас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, јесам дошао сам, са возачем, старијим водником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули милион пута.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Има ту контрадикторности, молим Вас, где негде наводи да је дошао сам, негде дошао са неком јединицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда поставите питање и формулишите то тако.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ја сам Вас питао, да ли је дошао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он одговара и то је причао у својој одбрани.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Међутим, постоји нешто друго.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Питајте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи чињенице постоје да је дошао са једним водом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те чињенице морате да наведете одакле су Вам познате и ко то тврди и који сведок и када.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, они који су их распоређивали, молим Вас, у селу Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то морате да кажете, ко је то рекао и где је рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, доћи ће вероватно као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга прича онда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте Ви имали у свом обезбеђењу десетак људи који су стално били уз Вас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, драго ми је. Да ли сте Ви, господине потпуковниче вршили смештај војника из одреда противдиверзантског на челу са Перић Дарком приликом њиховог доласка у село Ловас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам, никакве везе са тим немам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисте били значи присутни са капетаном и са Продановић Ђуром и вршили распоред у школи, у задрузи и тако даље?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Којим капетаном, господине?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Кептаном којим, Перић Дарком, молим Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Никада ја њих нисам распоређивао. Ако их је неко требао да распоређује, то је тај вод о коме Ви причате, то су ти коначари и то је, а за Продановића нисам ни чуо тада. Чуо сам само из прича неких. Ја нисам распоређивао никога нигде.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, господине потпуковниче. Реците ми, да ли сте Ви имали на располагању неко војно возило у селу за време Вашег боравка од 14.-ог?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ниједно војно возило у селу ја нисам имао на располагању. Имао сам белу «Ладу Ниву».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, јуче рекосте да сте имали војно возило, молим Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Где сам то рекао, господине да сам имао војно возило?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, одлазили сте у Шид, одлазили сте у Товарник код господина Камберија.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине, одлазио сам у Товарник једанпут са овим што је послао Лончар Душан возило по нас, то је оклопни транспортер. Према томе, није стајао у Ловасу, него је послат од стране Душана Лончара у Ловас да нас превезе тамо. А ја када сам одлазио у Шид, одлазио сам са том «Ладом Нивом».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, јуче рекосте да сте одлазили са војним возилом у Шид, да тражите помоћ - војну полицију.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није тачно да сам рекао у Шид.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, тачно је.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Рекао сам у Товарник.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам добро чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао у Шид, рекао је у Товарник.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то је, он је рекао да је одлазио у Товарник, а после тога у Шид, молим Вас, 17.10.1991.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно је, али је то било обично возило, а ово је било 16.-ог одлазак у Товарник са војним возилом, са војним транспортером, 16.-ог, господине.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није тачно, није тачно, господине потпуковниче.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тачно је, прочитајте овај оперативни дневник, оперативни дневник.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам Вас добро слушао, рекли сте војним возилом.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не говорите истину, једноставно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не говорите Ви, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Где се налазика та радиостаница у којој просторији, молим Вас, за коју Ви објашњавате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: У просторији где су били столови, где су били столови где су се одржавали ти састанци такозвани.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ко је био тај молим Вас од мештана, ко је тај био који је имао ту радиостаницу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Откуд ја то знам, био је један војник који је радио ту, био је по струци радиотелеграфиста и радио је на оном телепринтеру, радио је телеграфију. И знам сигурно, сигурно знам да је имао два заказана термина када се јављао, преподне и поподне. Да ли је преподне било у 10, а поподне у 16, не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А два заказана термина је имао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, потпуковниче, утврдићемо и то. Да ли је било електричне енергије молим Вас, струје, у селу Ловас и да ли су радили телефони у том времену када сте Ви били у селу од 14.-ог до 18.-ог? Да ли Вам је то познато?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, познато ми је да је дошао неки агрегат из Панчева тамо. Ко је био укључен на тај агрегат, ја стварно не знам. А за телефоне ја мислим да они нису радили, једино, једино, опет Вам наглашавам, телефоном се јавио Јелић овај Љуба Јелић из куће број, 15.-ог ујутру за време тог састанка. Није био у могућности да дође, па се телефоном јавио у Месну заједницу тамо где се одржавао тај састанак 15.-ог ујутру, преподне. Ја чак нисам био ни близу тог телефона, него ми га је неко додао, «Вас траже».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине потпуковниче, телефон није радио уопште, пошто је од гранатирања оштећен и тако даље, а струје такође није било у селу, тако да не видим разлог да објашњавате тако нешто, такву ноторну лаж.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Струје је било, јер је агрегат довежен из Панчева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваш одговор био, чули смо, он тврди нешто друго.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Милана Девчића и оптуженог Миодрага Димитријевића на околност:

- *да ли је оптужени Миодраг Димитријевић дана 17. октобра 1991. године наложио окупљање мештана Хрвата који су затворени у задрузи,*

- *да ли је Милорад Воркапић био командир затвора или командир полиције,*
- *те на околност, да ли је оптужени Миодраг Димитријевић од 14. октобра 1991. године био војни командант места на челу војне управе и о свему одлучивао или је локална власт доносила све одлуке у Ловасу.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези ове прве околности, оптужени Милан Девчић је тврдио да сте Ви оно окупљање мештана у задрузи наложили 17. октобра, па сте њему рекли «то да оде ваљда тамо Ђури Продановићу да се то откуца и преда добошару», тако сам ја разумела ако је то. Ви сте тврдили у својој одбрани да то апсолутно није тачно. Окрените се један према другоме.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када сам ја то теби наредио, брале?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Када сте наредили?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Када сам ја наредио?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тада када је било запаљено «Борово», Ви то добро знате. «Борово» је запаљено било и ја сам дошао пошто је био са мном још су двојица била, био је један полицајац и једно лице цивилно, Лукетић Јосип, који је такође касније завршио на том минском пољу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Лажеш, Девчићу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немојте Ви мени лажеш, ја нисам заршио, сачекајте, молим Вас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: «Борово» је горело када сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сачекајте мало, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да он каже своје, па ћете Ви своје.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само полако. Постоје ту сведоци молим Вас, не морате, без тензије, молим Вас. Након тога када сам ја отишао горе и када сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте у њега.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Утврдио, ја се извињавам, немам тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочење је таква радња да један другог гледате у очи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Димитријевићу, када сам отишао горе и када сам видео да је у пламену цело «Борово» и да не може да се спаси, ја сам се вратио назад и известио сам овога Воркапића, а Воркапић је био ту присутан, отишао је до Вас, Ви сте били код Велимировић Боже и Божице где сте и спавали једно време. Добро, постоје сведоци, не морате ми се смејати у лице. Након тога, сте Ви изашли ван и ту у присуству Воркапића, мене и тога Лукетића и не знам још ко је био, рекли сте да одем да нађем Продановић Ђуру и да дођем до Вас. Да ли је то било тако или није било тако?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Лажеш.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: : Ја лажем?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Лажеш, никада то није било тако.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, постоје сведоци па ћемо то да утврдимо.

- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: «Борово» је горело од када сам ја дошао тамо.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, постоје сведоци.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: «Борово» је горело, бајо, када сам ја дошао тамо.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Димитријевићу.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Према томе нико, свако од вас, свако од вас.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Постоје сведоци, господине Димитријевићу.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, пустите њега сада.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сваки војник од вас је могао да нареди и да дође да каже, ево ти ово, наредио је Димитријевић.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али Ви имате, господине потпуковниче, пензију потпуковника, Ви сте били официр, нисам био ја.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Коју бре потпуковничку?
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте на те околности да ми се суочавате.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немојте мени то молим Вас да причате.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девчићу.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ви сте руководили не ја.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девчићу, немојте да ми мењате тему.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Еј, човече божји, ко је руководио, ко је руководио, шта сам ја теби могао да наредим, шта сам ја могао да наредим ваш затвор.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: О чему Ви причате, молим Вас.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти си формирао затвор.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја формирао затвор?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ви стварно причате небулозе. Да ли сте Ви били присутни, да ли сте Ви наређивали све.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти причаш лажи.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја лажем?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти лажеш.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, утврдићемо ко прича лаж овде.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Једноставно, лажеш.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, утврдићемо то.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези ове друге околности, он тврди да је Милорад Воркапић био командир полиције, Ви кажете да је Милорад Воркапић био тамо?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мени је Милорад Воркапић рекао да је он командир затвора. То је крај, према томе, ја нити сам проверавао, нити сам ја ишао тамо по улици да питам, је ли, ко је шта, да ли је Девчић, да ли је онај. Он је то мени рекао, чујеш шта ти кажем, а речено ми је на састанку том 14.-ог да си ти, ти командир полиције.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине потпуковниче, да ли сам ја код Вас долазио на састанке, да ли сам ја Вас извештавао о некој ситуацији?

- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ништа ти мене ниси извештавао.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Никада ништа? Срам Вас било.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ништа ти мене ниси извештавао.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Срам Вас било.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли ме срам било.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Срам Вас било.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тебе треба да буде.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Старији сте човек.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не срамота, него би требало да те буде, у земљу да гледаш, бајо.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Због чега?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти, због свега тога што си тамо радио.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Шта сам ја радио?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тамо што си радио.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тебе нека буде срамота, потпуковниче.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Идиоте један.
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте само да се вређате, приликом суочења и ово, пошто је он тврдио да сте Ви тамо били војни командант места.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Једноставно, ја нисам био војни командант.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А шта сте Ви тамо, шта сте Ви били?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти то не знаш, бре човече.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како ја не знам.?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знаш, не знаш.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам ја врло добро.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Одакле знаш, јеси погледао, јесам ти показао?
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Много ја тога знам, а то ћемо да утврдимо овде.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То утврди тамо са тим, са ким знаш тамо, а не са Димитријевићем. Ако ти је неко наређивао, то ти је наређивао неко други.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ко је тај?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А која је та војна команда како је ти зовеш?
- ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна управа, он каже да је била.
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Која војна управа, човече божји, бре, еј бре чујеш што ти кажем.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ако није војна управа, онда је војна команда, јел тако?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Која војна команда, бре, која војна команда.
- Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Шта сте Ви служили тамо?
- Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ко је сачињавао ту војну команду?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ама, шта сте Ви служили тамо.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Коју војну команду, па чуо си шта сам служио, бре.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ко сте Ви били тамо?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Шта сте Ви сазивали?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шта сам био?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сваки састанак сте сазивали, сваки састанак.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није тачно, лажеш, никада га ја нисам сазивао, јер нисам ни знао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Има још сведока, па ћемо да видимо ко лаже.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам ни знао где су, нисам знао где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довољно је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Видећемо ко лаже, господине потпуковниче, то ћемо да утврдимо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочење је довршено.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Утврдиће се вероватно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Срам Вас било, господине потпуковниче.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Тебе треба да буде срам, господине Девчићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо на ове околности.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ма, срам Вас било. Ви потпуковник, срам Вас било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете да се вратите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ти си ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли даље питања оптужени? Оптужени Николајидис.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добар дан. Да ли можемо ја или Девчић који тврдимо да нисмо присуствовали тим састанцима да тврдимо да сте Ви заказивали те исте, као што је Девчић малопре тврдио?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нејасно је питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја и Девчић тврдимо у изјавама да нисмо, у одбранама, да нисмо присуствовали састанцима.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ви нисте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. А сада он тврди да каже да сте Ви заказивали. Да ли може то да тврди? Није долазио на састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Откуд он то зна, ако није долазио на састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање логичног размишљања. Не морате да одговарате.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ви не морате да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, Николајидис, немате шта Ви са адвокатом Крстићем да разговарате.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сте имали неких сукоба у Ловасу са Деветакком или Девчићем?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, у принципу, нисам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Откуд онда толика мржња њих према Вама?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, мржња је отуда зато што хоће да пребаце своју кривицу на мене, јер сам им погодно тло, тамо јер сам био једино војно лице, најстарији тамо по чину, па је тако нормално да покушају све оно, да макар део тога наметну мени на врат.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате због чега је «Аждаја» добио наређење да Вас убије у Ловасу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Зато што сам им сметао, једноставно сам им сметао, био сам ту у центру села и овај, и сметао сам им. Они иначе војску иначе војску нису третирали много тамо, овај, покушавали су свакако да пре војске уђу у село, то сам дознао од неколико добровољаца, да при стимулацији када Вас је Деветак стимулисао овај да је причао, говорио, знаш како, ако војска уђе, боље да ми први уђемо и тако даље и тако даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту војну управу, то спомињу Девчић, Деветак. Да ли то као војна управа нешто постоји и да ли је нешто приближно било у Ловасу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Апсолутно то у војсци не постоји, апсолутно то у војсци, војна команда места, то не постоји и ово што Ви госпођо судија, овај, судија, тврдите, то у војсци не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тврдим ја, то су њихове одбране, ја суочавам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема моје тврдње, него они то тврде, а ја предочавам околности шта они тврде.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Можете Ви да предочавате, познајете Ви и прописе доста од тога знате, шта то истина, а шта није истина.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да сте у Ловас дошли 14.-ог.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не познајете Бату Михајловића, «Аждају», Ступара, Љубу Јелића, Девчића и остале?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам их тамо упознао, тамо сам их срео.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: На састанцима?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: На састанцима.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко их онда позива и доводи тамо?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја не знам, знам да је овај једино да је Михајловић изјавио, па навика је тамо била, они су долазили раније пре него што сам ја дошао на те састанке тамо. Знам да је Бата Михајловић дошао да каже, да се јавио мени, када је дошао, дошао је тамо 11.-ог или оно, то је апсурд један, јер ја нисам био тада ту, али добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавили сте да нисте могли ништа да наредите добровољцима?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, ни по каквом закону, ни по каквом уставу, ни по каквом надлежности, ни никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко одговарајте, не и готово, чули смо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је то могао тамо у Ловасу да уради и ко је радио то?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, то ће сведоци ваљда да докажу, ја стварно нисам присуствовао ко је то тамо радио и ко није радио. Ја не бих сада своја нека.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су се Вама добровољци обраћали за наоружање и за било шта?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, никада. Мени су се они обраћали само са неким дужним поштовањем, као старијем човеку и тако даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавили сте да нисте никога поставили у Ловасу ни на какав положај и функцију?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисам Вас чуо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавили сте да никога у Ловасу нисте поставили на никакав положај и функцију?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: На било какву функцију?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никога.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И да то нисте учинили и да нисте поставили командира затвора ни чувара?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада никог.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А да сте били у ситуацији да ставите, да ли би ставили свог војника или непознатог добровољца?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, много ме питате, много ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на ово питање, јер.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не бих ставио никога, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је под условом, мислим шта.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није војна ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да није он поставио.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Према томе, не бих ставио никога, је нисам обавезан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате Димитријевићу, слушајте, окрените се према мени. Када одбијемо неко питање, одговор на питање, Ви не морате ништа да причате.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Спомињали сте неку власт тамо Деветак, Девчић. Да ли сте знали у то време да су они сами себе ставили на те положаје?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нисам знао, за мене су они били апсолутно пуноважна, да тако кажем, власт коју је неко изабрао или је неко поставио. Ко је поставио, ја не знам. Опет кажем, ја нисам био инспекција оружаних снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довољно, нисте знали и готово.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавили сте чини ми се да сте показали неки документ да је нека оперативна група ЈНА,

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада никоме, јер га нисам ни имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули питање, шта значи то?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, да је у околини Шида ЈНА разоружала неку групу добровољаца, па Вас питам, да ли је то могуће било у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то нема та сазнања, он то прича из списка и идемо даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ако је постојао разлог да се разоружа, ухапси или протера јединица «Душан Силни», зашто то није урађено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се одбија одговор на то питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, то је мало питање за активне јединице тамо које су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николајидис, Ви нисте пуномоћник «Душана Силног».

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ја сам припадник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али он Вас ништа не терети, Вас конкретно не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја уопште са Вама не разговарам, разговарам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неко питање везано за неке конкретне догађаје?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли јединица «Душан Силни» је могла да донесе и да ли је донела одлуку за оно извиђање и претрес када је дошло до минског поља?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, они нису имали права, то је требало да им нареди њихова претпостављена команда, значи, да им нареди или Друга бригада и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он никада ни рекао да је јединица «Душан Силни» такву одлуку донела.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Они на тако нешто нису имали права, нико није имао права, нико, нико.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто се «Душан Силни» тек после минског поља спомиње у негативном контексту?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То је, ја сам дозано то из списка, овај, зашто је то тако, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавили сте да сте за наоружање и муницију одлазили у Шид. Како је долазило до тога да се ми остало у Ловасу наоружавамо одвојено од вас и да је оружје у Ловасу било као блата и муниције, а Ви сте морали за Вашу војску да набављате то тамо?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, знате шта, господине, ја то стварно не знам, ја знам да сам само једном ишао у Шид, за неку муницију 9 мм и то је

било 17.-ог и да сам једва добио, то је била муниција за хеклер, овај, једноставно и за себе да имам неки метак ту, овај, код себе, јер сам хеклер носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања где су се добровољци наоружавали?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам то дознао само из списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Говорили сте о тим радовима у селу и давали сте неке примере наређења, овај, поређења. Рекли сте да сте знали да у Ловасу постоје. Да ли сте знали, ко, како и на који начин шаље и упућује и одводи људе на те радове?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, апсолутно не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да је било пуно војске, пуно добровољаца наоружаних у Ловасу, тенкова. Да ли је онда било, да ли морала онда да се прави она одвратна јама или су могли људи да буду сахрањени приближно нормално?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има сазнање господин Димитријевић како су сахрањени страдали на минском пољу?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не на мисном пољу него уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или други који су страдали у Ловасу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја једино сазнање што сам имао, то је било од командира чете Гавриловића који ми је једанпут упознао са тим, да у сеоском гробљу по ноћи горе нека светла. Ето, ако је то неко сазнање, то је то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ја сам питао, да ли је могло, да ли су могли људи да се сахрањују нормално, обзиром да је било пуно наоружаних људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек нема сазнање везано за сахрану, према томе, да ли је нормално овако или онако, он каже не зна како је сахрањивано.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате да су у Ловасу биле две групе «Душан Силни»?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То појма немам, то ја за «Душана Силног» сам тада први пут уопште и чуо да постоји негде неки «Душан Силни»; нити сам знао из које партије је, нити сам знао ко га је довео ту, нити сам знао ко га је формирао, ни, једноставно, ништа о том «Душану Силном» нисам знао, овај, јер ме нико није ни информисао да тако нешто постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сте чули да су у Ловасу пронађене две касете о ХДЗ-у?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То сам чуо да су пронађене не две, него сам ја чуо чак пет.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто те исте касете нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте да се задржи на овим касетама. Када сте то чули и где?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То сам чуо тамо из неке приче, овај, да су неки људи гледали то и тако даље и тако даље, пре него што сам ја дошао ,

али сам чуо из прича овако да постоје неке касете састанка ХДЗ-а када је говорио Туђман, када је говорила та нека девојка Кризманићка тамо, када је говорио тај Кризманић, не знам отац њен ваљда, ко је, ја сам то чуо и ја то нисам гледао, нисам видео, ни касете ни филм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су те касете требале бити предате војсци или Деветаку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је само чуо о тим касетама. Да ли сте чули где су то гледали те касете?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Где су гледали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја не знам, мислим да су, не знам, не знам, мислим да се то гледало у тој кући, да сам чуо да су гледало у тој кући тог Кризманића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је то гледао то?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам, не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За минско поље, да ли мислите да је био проблем да се донесе одлука о вођењу цивила без Вашег знања?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није био никакав проблем, уопште. Могло је тамо да нареди ко како хоће.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли Вам је познато да је 18.-ог ујутру тој војсци и добровољцима који су кренули на тај задатак, Деветак доделио и два мештана као водиче?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то не знам, није ми било познато. Навече на састанку, навече на састанку, обзиром да се територијална одбрана ангажовала тамо у тој долини доле, да сам ја знао да је њих мало, да је њих мало и да је то, да су то старији људи, неквалитетни за такав задатак извиђања, да они иду да изиђају нешто, да гледају и тако нешто, овај, ја нисам тада ни замолио, ни замолио овога командира такозваног командира те територијалне одбране, да он да неког човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког командира?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Командира Радојчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Одакле су се они нашли тамо у тој групи, овај, ја стварно не знам и ово не бих знао да одговорим, ко је одредио те људе тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сте имали Ви састанке са Гораном Хацићем или са неким из Владе САО Крајине?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада, ни видео никога нисам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, како сте онда могли да, како је то функционисало када је Деветак имао са њима састанак а после с Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знам ја то како, појма немам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Након минског поља Девчић је рекао да сте протерани. Да ли сте протерани или је дошло до смене војске?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Шта је рекао да сам?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да сте протерани из Ловаса?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Протеран? Да није истина, било би смешно. Нисам протеран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, значи истина је.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да није лаж, било би смешно, овај, извињавам се, извињавам се, лапсус, овај, али никада нисам био протеран нити ме је ико саслушавао у вези са тим, нити било шта о томе, нитисам ја писао изјаву, изјашњење, код било кога, сем код ових после, рекао сам, нагласио сам коју, код ових полицајаца.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када сте били у Ловасу, ко је био смештен у школи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има сазнања?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја имам сазнање да је тамо био, била Вељовићева јединица, за њега знам, знам после да су Даркови када су дошли били тамо смештени, а овај, и да је овај вод диверзантски, био тамо смештен. И тамо су у тој школи били, тамо су у тој школи били смештени ових десет људи војника који су дати мени за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте 21.05., а и јуче, да је тамо било пуно покрадених ствари, мини линија и слично.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, било је пуно покрадених ствари.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи, и војска је крала?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, сигурно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Споменули сте да добровољци су пијани, дрогирани и слично. Да ли се то само односи на добровољце, да ли су то могли да буду и ови резервисти исто?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Знате шта, ја стварно ја сам рекао да је тамо било много, много униформи и да ја овај једноставно нисам могао да разликујем ко је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте говорили добровољци, да ли сте мислили само на «Душан Силни» или и на мештане добровољце?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, госпођо, на све људе који су били под оружјем тамо, на све људе који су били под оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам Вас ја разумела.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Значи, није се односило само ни на «Душана Силног», ни на мештане тамо, ни на војску, на све, апсолутно све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да је војска безвезе и узалуд пуцала и трошила на тоне муниције.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, то је тачно, војска је из страха, из страха пуцала и то трошила на тоне муниције, па сам ја онда препоручивао Дарку, молио га тамо да некако утиче на њих да смањи овај јер су почели ови

који су долазили позадинци да се жале да немају муниције, да им нестаје муниција и да неће, ја сам му саветовао да неће имати муниције, онда ако му евентуално затреба. Трошили су муницију само из страха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довољно, чули смо.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Из страха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцало се, трошило, идемо даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А нико не види, да ли то може да сматра да је шенлучење по селу, или?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Било је и много шенлучења кроз село, када неко седи на прозору аутомобила и са аутоматом, са аутоматском пушком иде кроз село и тера рафал овај, а други вози аутомобил украдени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Украдени.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је у Ловасу тада цивилна власт, војска, да ли је неко некоме могао уопште нешто да нареди, да ли је неко неком био шеф, да ли је неко некога поставио на те функције и да ли је неко некоме видео документе да сте Ви пуковник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нејасно Вам је питање, шта значи неко некоме могао да нареди? Нејасно Вам је питање, реците питање, формулишите, ко је тамо давао наређења, а да ли је неко некоме могао. Да ли имате сазнања ко је тамо давао наређења?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, ја сам то више пута рекао, ја овај, ја нисам давао наређења, никаква, никаква никоме. Не знам да ли је, не знам да ли је то радио овај Вељовић, не знам, а сигуран сам да нисам, он ме о томе ништа није обавештавао, не знам ко је радио то са добровољцима, овај, јер нису били под мојом јурисдикцијом, под мојом наредбом и нисам сматрао то за потребним да их ја контролишем, обзиром да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули већ сто пута, да нисте надлежни да контролишете. Да ли има још неко питање?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је видео неко нечији документ да је тај и тај, он каже овај је пуковник, овај је потпуковник, овај капетан, овај командир милиције, овај чувар затвора, овај територијална одбрана, да ли је видео неко нечији документ или су то само веровали један другоме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то није одговорено. Да ли сте видели неки писмени документ да је Деветак неки директор задруге, да је Милан Девчић командир полиције, да је Милан Радојчић командант ТО?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма, не, госпођо, то је само било овако на реч.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сте имали списак људи који се воде, да су наводно погинули у нападу на Ловас?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ма, нема ни говора, нема ни говора.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Споменули сте ту међународну делегацију која је била 16.10.1991. године у Ловасу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да, то сам дознао из списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да чујемо питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је тада могао да се представи као војни командант Ловаса тој делегацији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, он каже није ни био на том састанку, њега нико није звао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам питао ко је могао да се представи тамо у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не зна, није био на састанку.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Мене нико звао није на то, нити у контролу ту, нити било шта, ја то не знам, заиста не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли Вам је познато да је Деветак изјавио да је Ловас требао бити нападнут 11.10., дан касније него што је нападнут?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то не знам, ја само знам из списка када је Ловас нападнут, знам из списка када је наређено да се нападне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате, само из списка знате да је нападнуто дан раније, тако сте рекли?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Дан раније, дан раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Одлука о нападу на Ловас, прикупљање добровољаца, та организација, оружје, наоружање, прављење затвора, постављање појединаца на те положаје, национална страначка припадност тамо Хрвата, хапшење, протеривање, затварање, принудни рад, минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, реците питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где ту видите добровољце?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја лично, ако хоћете моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није рекао да су добровољци иза тога стајали, сасвим је чак јасно рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Испада да ми нигде не стојимо, а ми смо у затвору и водимо се кроз целу оптужницу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Он каже да није разликовао добровољце од «Душана Силног», он је то Вама објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још питања, да не бисмо водили овакве полемике.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Постављају му питање као да је вештак и онда може да одговара на то питање. Ви сте завршили ту школу, да ли можете, овај, да нам онда Ви опишете и Ви то знате. Тако Девчић, Ви сте завршили за 'полицајца, е онда Ви би могли да нам опишете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још питања?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли се може рећи да је ратни злочин ако је постојао, почео пре 10.-ог у Ловасу а завршио много касније од новембра 1991. године, како се води оптужница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се ово питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам то из списка дознао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Од 10.10. па надаље, и Ви кажете и сви остали, да се веома често мењају добровољци, војска, а криминал и злочини да ли остају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мења се од 10.10. па надаље често војска, добровољци, све. А да ли и криминал и даље постоји у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, он каже није се сурео ни са ким тамо, ни са каквим убиствима, ништа није чуо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам рекао криминал уопште, нисам рекао за убиства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор, потпуно нејасно криминал остаје, шта то значи. Формулишите јасно питање, везано за конкретан догађај и ситуацију.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Госпођо, рекао је рецимо, за те, да је школа била пуна тих украдених ствари, ово, оно, значи крало се, криминал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Питам га, да ли је то било од 10.-ог и касније, да ли је, мењали су се људи, значи. Нисмо нон-стоп ми били тамо, да ли је тог криминала било и даље? Јер има људи који су тамо остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд он зна.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Који су били нон-стоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд он зна, он је човек отишао 19.-ог како да има сазнања да ли је било. Можете да идете на место. Има ли даље још питања? Ево пре него што одемо на паузу, само да суочимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Миодрага Димитријевића и оптуженог Милана Радојчића на околност:

- *да ли је у месту Ловас била војна управа и да су сва наређења долазила од војске,*
- *да ли је оптужени Милан Радојчић присуствовао састанцима са војском.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је и оптужени Милан Радојчић један од оних који је тврдио да је ту била војна управа, да се он ставио на располагање војсци, да све што је било, долазило је од војске, као и ови други што су то

тврдили Деветак и Милан Девчић, суочите се на те околности. Окрените се један према другоме.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Немам посебних питања за господина Димитријевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања, али ова околност чули сте суочење и Ви сте тврдили да је ту била војна управа и да сте се војсци ставили на располагање.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Вам један човек из војске.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако дозволите само мали увод и рекао сам «добар дан» свим присутнима.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добар дан.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам 11. октобра па надаље за овај критични период као и сви остали домаћи Срби, понављам да би господин Димитријевић био упућен на који начин сам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније само мало.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На који начин сам то рекао, рекао сам да сам се ставио на располагање и да нам је речено да је војска та која је главна, не апострофирајући било чије име, јер ја господина Димитријевића први пут сам упознао у Централном затвору. Ја човека заиста не знам из оног периода. Ето то је оно што ја могу рећи. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он Вас зна, сетио Вас се, каже, први пут када Вас је видео није могао, али после Вас се сетио.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја желим указати господину Димитријевићу на само још једну околност. У то време, на тим местима где смо се окупљали, била је фреквенција седам Милана, па уз поштовање његовог сећања, нека се покуша присетити да ли сам то ја или можда неки други Милан, ништа друго. Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па, сада ме Ви доведосте у неку недоумицу, да тако кажем, овај, ја могу само да кажем да поновим оно што сам рекао овде већ, да сам у ЦЗ-у овде када се мени човек јавио, ја сам видео да ми је познат, али да не знам одакле. Мислим и сто-посто сам сигуран да је Радојчић био на том првом конститутивном састанку, том првом. За даље ја стварно не знам да је он био тамо и да је он ишта примао од некога некаква наређења. Знамо то, да су његове јединице ако је он био тај територијалац, како ми је речено, да су његове јединице обезбеђивале, не јединице, извињавам се, извињавам се, да су његови људи њих петнаестак, опет сада наглашавам, пет је било млађих, пет, десетак неких старца тамо покупљених Бог Вас пита одакле, овај, да су оне обезбеђивале затвор, затворе, затворе тамо. Ја нисам ни знао ни колико тих затвора има, ни где их има, ништа. Знамо то овај да је ако је постојао, ако је то био затвор, ако је то био затвор, био је подрум неки испод овога. Међутим, то је било закључано, испод Месне заједнице. То је било закључано, то се никада није видело да неко, да је неко унутра затворен или да је нешто. Не бих ја сада да кажем, да сам из транскрипата прочитао да је то затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он каже војска му наложила да иде у Бадњару тамо у ту акцију, а Ви тврдите да је то нека, да су територијалци ишли у неку другу акцију. Да ли је њему војска наложила?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазак у ту Бадњару?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако дозволите да појасним. Поштована председнице, господине Димитријевићу, 18.-ог ујутру један од официра, ја уз дужно поштовање не сећам се шта је био по чину, у центру села обратио се, стајало нас је неколико и са мном је ја мислим још био, односно Мирко Рудић, локални Србин, да се оде прегледати терен ван села, који се зове Бадњара. Који је био од официра, ја заиста не знам. Тамо смо се задржали да ли пола сата, да ли сат времена, ништа нисмо нашли, сем неколико некаквих најлон врећица, када смо се вратили у центар села, мислим да је било иза подне, нашли смо хаос у селу и онда сам једног од официра или војника, мислим да је био официр, питао шта се дешава и одбрусио ми је човек само, «није твоје да питаш» и онда сам чуо за то минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ето то је оно што сам ја тај дан био добио као дневни задатак.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, ја бих Вам помогао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли могу да појасним још само нешто? У прилогу овоме што говори господин Димитријевић, ја и мештани који нисмо били распоређени у полицију, били смо заиста припадници ТО. Локални ТО у Ловасу није био формиран, сви смо, оно што сте и Ви изјавили, били припадници ТО Шид, односно ТО Вуковар, са канцеларијом у Шиду. Први виши официр кога сам ја упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо слушали у Вашој одбрани, конкретне ове ствари, овај човек спомиње да сте Ви тамо некога ко је био, јединице, територијалци иду у акцију тамо Дол, да претраже терен па је њему синула идеја да крене и војска.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не јединице, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекли сте, група, јединица, није ни битно, спомиње Вас да сте Ви тамо неки командир, командант ТО. Ви кажете, војска Вам наложила да идете у Бадњару неки официр, он нешто другачије ту тврди.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Разумем Вас, ја имам само онда једно једино логично питање. Господине Димитријевићу, да ли сте икада Ви видели мене у улози команданта или командира било какве групе или јединице територијалне одбране?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, никада.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био присутан на тим састанцима господине Димитријевићу?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Он је био присутан, ја сам рекао на том конститутивном састанку да тако кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други састанци, да ли се сећате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Био је ту, ту се налазио када смо 17.-ог, не знам тачно да ли се налазио ту када је, 17.-ог, углавном је неко обавестио ту да његови људи тада иду у ово извиђање, односно овај у прикупљање тог наоружања. Од тог ко је тај човек, ја не знам да ли би он то требало да се сећа, ако је то млађи човек, колико је ту звездаца имао, морао је неке звезде, морао је неке ознаке да има, да му је наредио да иде у Бадњару, ја то стварно не знам, они ни на који начин, ни на који начин нису били овај, нисам ја предлагао никоме да они буду и у Бадњари или тамо у извиђању, обзиром да сам знао да ти људи из те територијалне одбране треба да иду тамо то да траже, то наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довршено суочење.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја то са тим нема везе уопште, нити ко је тај човек, нити било шта.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 45 минута и биће настављен у 12 часова и 15 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 27 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам овог окривљеног Димитријевића хтео нешто да питам, јер нова једна ствар је овде речена на питање Девчића, па сам ја имао у вези с тим, речено је, не знам, ту је овај другоокривљени, за мене је то нова ствар, распитао сам се, није до сада то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Било је, он је рекао на питање Девчића, да ли је имао десет људи у обезбеђењу, он је рекао да је имао. Мене интересује, када га је добио, од кога је добио и који су ти људи били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је то било о томе реч.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја нисам чуо, ако је било, онда у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су то људи који су послати из Ваљева и да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али није рекао име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он имена, сада очекујете да се сети. И то баш смо и питали у вези тога. Оптужени Дарко Перић.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте два, само је двојицу поменуо, судија, шофера, Влаховића и још једног полицајца, а овај каже да их је добио десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Очекујете од човека у његовим годинама да се сети имена.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него мислим да је другачија ситуација. Овај каже, ја сам дошао са својим возачем и са још једним полицајцем, а овај каже, јеси ли добио десет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је човек да је пре тога дошао противдиверзантски вод и тако даље, пре његовог доласка. Изволите, да ли ћете износити своју одбрану?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Хвала. Почео бих са две ствари које можда нису директно везане за овај поступак, а прва је.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли може гласније?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Гласније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може само мало ово да се смањи да бисмо Вас сви чули.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Прва је, с обзиром да је саопштено односно овде прочитано, да сам кривично одговарао, пре овог поступка, хтео бих да кажем, и због неке јавности, која је овде присутна, а и због оних који то не знају, ради се о привредном криминалу, бар тако га ја крстим. За време рата 1999. године моје предузеће није могло да ради због бомбардовања и нисмо били у могућности да исплатимо плате радницима, односно имали смо недовољно средстава да исплатимо и доприносе и плате, тако да сам ја потписао налог за службени пут на који нисам ишао и од тих пара смо поделили свим радницима једнократну новчану помоћ. Неизоставно је утврђено у поступку, пошто с тим парама је радио благајник, да није било никакве материјалне користи ни од стране директора, ни од стране мене, већ само што смо избегли плаћање пореза и зато сам добио условну казну. Другу ствар коју бих рекао, седамнаест година је прошло од онога о чему ми овде данас причамо или због чега се суди. То је пуно година, неке ствари хтели или не хтели, оду у заборав. Друге потисне човекова подсвест јер ретко ко жели да се сећа нечега што му је ружно у животу. А треће, ипак ја имам и година, које дозвољавају неку заборавност, поготово на том великом временском периоду. Тако да све што сам до сада износио у својој одбрани, односно све исказе које сам давао у истражном поступку, максимално сам се трудио да говорим оно што јесте и оно чега се сећам. Врло мала су одступања у неким мојим изјавама, али то је искључиво због неке заборавности сећања или несећања неких ствари, него што је то нека моја намера. Сада бих рекао, односно хтео бих да почнем са

недовољно искуства у овим стварима, али почећу од Чаковца. 14.-ог, бар то је датум који је утврђен у неком истражном поступку којег се ја не бих сетио сам, господин, односно потпуковник Димитријевић је са једним диверзантским водом мога одреда отишао у Ловас. Ја сам у Чаковцу остао са две чете, једном шабачком и једном ваљевском, вероватно сте то можда имали прилике, не знам колико је потребно да кажем, да се мој одред којим сам ја командовао, састоји између 350 и 370 људи, да сам под својом командом имао три чете – противдиверзантска шабачка, једна, лозничка и ваљевска, да сам имао под командом противдиверзантски вод и позадински вод. И нормално штаб одреда, тако да сам ја у Чаковцу остао са једном шабачком четом и са ваљевском четом, док је лозничка чета раније по наређењу потпуковника Димитријевића, прекомандована у место мислим да се зове Опатовац, али не бих могао да гарантујем назив места. То је 17. октобра, везиста ми је у неким преподневним сатима пошто сам имао и одељење везе у позадинском воду, везиста ми је саопштио да је потпуковник Димитријевић наредио да једна чета дође у Ловас. И ја сам тада сазвао штаб, саопштио им какву наредбу имам и донео одлуку да у Ловас иде ваљевска тада противдиверзантска чета и донео најгору одлуку у свом животу, да ја идем са њом. Зашто ја да идем са њом? Па, као командант одреда сматрао сам за потребним да будем присутан у оном месту и на оном простору где ми се налази највише људи из одреда. У овом случају то би био Ловас већ је тамо постојао вод противдиверзантски, значи са овом четом, већина мојих оружаних снага под мојом командом би био у Ловасу. То је био први разлог, и други је разлог био, с обзиром да је, не могу да се сетим тачне формулације, али да позив за том четом проистиче из тешке ситуације која се тамо налазила. Значи, не могу да дефинишем тачно шта значи тешка, да ли неко напада, али углавном да је ситуација таква да им треба појачање. И онда сам сматрао да је боље да идем са њима, него да останем у Чаковцу где је релативно, кажем релативно, колико то у рату може да буде, била мало мирнија атмосфера. И ја сам 17.-ог са том ваљевском противдиверзантском четом отишао у Ловас. Чим сам дошао у Ловас, у фази тог смештања, потпуковник Димитријевић, не могу да се сетим да ли је послао курира неког из његовог обезбеђења, позвао ме је на састанак који се одржавао у некој згради, кажем, сада причам на основу нечега што сам читао, мислим да се ради о Месној заједници, где је та била канцеларија, али у овом случају то је мање битно и ја сам дошао на тај састанак. Нешто сам мало закаснио или су они раније почели, и при уласку на тај састанак, ушао сам у неку свађу. Двојица су се свађала, колико се могао да дефинишем, не знам узрок свађе, али атмосфера је била врло овако напета. Не знам ни због чега су се свађали, али сам схватио да се ради о једном од мештанина и једном од добровољаца, да су биле чак и тешке речи, да је сва та атмосфера била јако, јако затегнута, и сео сам, не могу да се сетим да ли ми је, нисам се упознавао и руковао, јер ту је било ја бар мислим пет, шест, седам људи не могу тачно да се сетим, али то изузев потпуковника Димитријевића, ја ту ниједног нисам познавао. Чак и да смо се упознавали, тешко да бих могао да запамтим име седморице људи које први пут видим у животу, а поздрављам се са њима. И

после краће те расправе, потпуковник Димитријевић је прекинуо ту расправу и одмах ми је издао наређење. Значи ја буквално нисам ни био упознат са ситуацијом шта се ту дешава. Издао ми је, не могу сада говорити редослед тачан који је наређења био, издао ми је наређење да се обезбеди неки мали затвор или можда га је тако крстио, можда и другачије, који се налази ту у непосредној близини и да то искључиво обезбеђују моји војници из разлога што досадашње обезбеђење то није радило како треба, па је било неких улазака у тај затвор од лица којима ту није место и да ту има неког ко руководи затвором, да је само дужност војника да не пуштају никог без одобрења тога ко руководи тим затвором. Другу наредбу ми је издао да четири, пет, не знам тачан број војника, придодам мештанима и добровољцима који ће обезбеђивати неку економију, ја сам то тада мислио да је то неки задружни простор, где се налазе притворени мештани. Трећи задатак ми је издао да педесетак људи из моје чете да се изабере и да сутра заједно са тим притвореним мештанима да заједно са неким водичима мештанима и са групом добровољаца одемо у претрес неког воћњака. Стално говорим неког, јер ја тај терен не познајем, тако да је то за мене увек била непознаница, где се иде и шта се ради и ја сам само у том моменту тражио да, пошто је рекао да то командује командир чете, тражио сам да ја командујем том акцијом, да је назовем, с обзиром да иде моја војска. Он ми је рекао, да то није нека проблематична акција и да ја треба да идем да извидим на неко командно извиђање неке шуме Бадњара, где се налази база или место где се крију паравојне хрватске формације и да је то сложенији задатак, а да на овај иде командир чете, тако да сам ја у том моменту добио та четири задатка. Ја нисам, не могу сада да прецизирам време колико сам остао на том састанку, јер он ме је фактички отпустио да идем одмах на извршење тих задатака, јер већ се приближавало и вече, шест сати, мислим да је тамо био полицијски час, не сећам се да ли од шест до, да ли од седам, тако да што пре извршим те задатке и ја сам по тим наређењима значи одмах пренео командиру чете да се обезбеди један, други објекат, да се одвоје људи и касније са командиром чете и командирима водова исте упознао са задатком да треба да се тај воћњак претресе. Сутрадан, сутрадан ме је командир чете известио да су војници мало уплашени због тих минских поља, јер мени је речено да постоји то минско поље у тој детелини, да за остала минска поља знају мештани, они који су они ваљда постављали и да знају ови Хрвати шта су њихове снаге или њихови људи постављали и да ту нема неке велике опасности, да се само води рачуна на та минска поља. Војска је мало била уплашена и мало су се да не кажем побунили, али били су оно у фази да неће да иду. С обзиром да је то већ други пут да они тако реагују на одређено наређење, командир чете ме је позвао и ја сам у разговору са њима предочио им све комплетну ситуацију коју сам ја познавао, дакле, нема никакве велике опасности и да једноставно да не смемо да дезертирамо, јер то потеже одређене одговорности, односно с обзиром да су неки Ваљевци пре тога дезертирели и били кажњавани због тога, да једноставно могу да иду и на војни суд и да они су се ту мало умирли, пошто сам рекао да ту нема неке опасности, и они су отишли на извршење, пошто је

у пола десет оба задатка су требали да крену са извршавањем, они су отишли на тај свој задатак, а ја сам са двојицом, тројицом добровољаца неким камионом и са не знам тачно колико је мештана било исто, можда два, три и са два војника, отишао да извидим ту шуму Бадњару. Чим сам, она је, не знам тачно колико удаљена али не толико много, ишли смо камионом и када сам дошао до одређеног простора где сам могао да уочим ту шуму, она ми је деловала, мало ми је деловало да са пешадијом идемо да ту шуму претресамо, да јуримо те паравојне формације, јер испред ње је чистина, брисан простор, бар са ове стране са које сам ја успео све то да видим и да ту без неке артиљеријске припреме било би сулудо било шта радити и са ризиком неких жртава. И у том баш моменту када сам ту био, радиовезом ме је позвао поручник Влајковић или његов везиста, то не могу сада, ја сам убеђен да ме је он звао, али у истражном поступку каже да ме је он звао, да одмах дођем, јер дошло је до инцидента на минском пољу. Ја сам отишао тамо и тај инцидент, већ сте упознати да су неки људи ти изгинули, Влајковић ми је одмах реферисао, ја значи тај догађај причам онако како је он мени пренео. Влајковић ми је реферисао да су они пошли тим путем који је био утврђен, то је неки споредан пут, према том вођњаку, па да су ту наишли на неке, неки минирани сеоски пут и да је онда неко командовао, дословце ми је рекао, да он није командовао да се скрене лево, са неком намером да се изађе на неки асфалтни пут, који је нешто даље, да би се дошло до тог вођњака и да су ту налетели на мине. Да је неко од тих ухапшених који је ишао напред, викнуо «мине», да су они командовали, односно да је командовано да се стане и да су дошли да погледају и у том моменту је неко се бацио на те мине и активирао их. Мислим, причам онако како сам ја добио од њега информацију да се све то десило. Такође ми је рекао да су они у првом моменту сви попадали на земљу, уплашили су се, мислили су да неко делује по њима и да је неколико војника из његове јединице пуцало у правцу неког силоса, што ту постоји, мислећи да одатле неко на њих отвара ватру. Ја чим сам дошао ту, значи он ми је тако отприлике презентовао, уствари, то је његова некаква презентација тог догађаја који је он мени саопштио, ја сам одмах наредио да се рањеници, да се ти који нису били рањени да се врате, где су и били, значи прекинуо фактички ту акцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније мало, не чујемо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Опомените ме слободно. Ја сам прекинуо одмах ту акцију јер у моменту мог доласка ту ја сам био највиши по чину и наредио да се ови који су рањени, да се одведу, ту је била болница, а касније из те болнице ови теже рањени да се одвезу у Шид. Искрено речено, у том моменту сам био и бесан, зато што се све десило и ја лично мислим да без обзира што сам ја Влајковићу рекао пре извршења тог задатка, да добровољцима ће командовати неки командир Јоца који има доста искуства и да он се ослони на њега, јер ми стварно нисмо имали искуства у таквим акцијама, да се ослони на њега и да у том садејству изведу ту акцију, онако како ми је Влајковић испречао, ја сам схватио да је он буквално повукао неку команду, да он ту скоро ништа посебно није ни командовао, поготову када је у питању правац

кретања. И стварно је то био један овако шок, не само за мене, већ и за целу јединицу. Одмах после, одмах после тога сам и рапортирао потпуковнику Димитријевићу о том целом догађају који се десио. Ја сам мислио да не улазим у неке детаље, вероватно ће Тужилаштво, односно Ви и Тужилаштво и адвокати да ме питате оне детаље за које сматрају да сам их рекао у истражном поступку, а да су битни или да нису битни, па ме неће питати. Тако да о самом том догађају отприлике би било то, оно што сам ја хтео да кажем. Дуго сам се двоумио ових годину дана, како да третирам одређене исказе који су давани овде у овом поступку, од стране потпуковника Димитријевића и Влајковића. У неком супротстављању моје истине, односно догађаја који се десио и неке њихове одбране, увек долазим у ситуацију да неко не говори оно што јесте. У том смислу, што је можда и нормално пошто сам ја био неки тампон у командовању између Димитријевића и Влајковића, не верујем чак да су се њих двојица и познавали, сем можда ако су се овако видели у пролазу, њих двојица покушавају да неким својим изјавама мене дискредитују не само као оптуженог, већ као и неког сведока тих догађаја, јер то делује као лакша одбрана да ја не говорим истину. Ја сам мислио све до прошле недеље да ће потпуковник Димитријевић преломити то у себи и да ће стати за овом говорницом и рећи да је он командовао и рећи све оно што јесте, а не оно што он прича. Међутим, та нада ми је дефинитивно нестала и осећам обавезу, не само према Вама, већ и према самом себи, да изнесем оно што стварно јесте, па и под условом да и потпуковника Димитријевића, па и поручника Влајковића, једноставно доведем у ону ситуацију која је стварно и била. Ево већ ја годину дана, годину дана ја не могу да утврдим шта је потпуковник Димитријевић био на ратишту. У првој својој изјави он је био човек задужен за позадинско обезбеђење. Што значи да потпуковник, активни официр Југословенске војске кога је ова држава и ово друштво лепо плаћало, који је имао бенефиције, добио стан, који је имао и углед у друштву, долази на ратиште да пребројава хлеб и конзерве, док у то време, резервни капетан Дарко Перић командује са 350 људи који, нити је завршио Војну академију, нити је примао плату из једног сасвим другог живота долази у ту ситуацију. Мислим, наша војска је правила грешке, као и све војске и по тој линији командовања али мало је апсурдно да неко такву наредбу да њему да се он бави тиме, а ја оно чим сам се тамо бавио. С обзиром да у почетку та одбрана није баш нашла на благе осмехе Тужилаштва, он прелази са одбране човека задуженог да се бави позадином, прелази на мог саветника. И одједном мене ставља у ранг председника државе, премијера, па и председника Фудбалског клуба «Црвене звезде» који имају саветнике, за остале не знам. Већина овде присутних је била у војсци, изузимајући поштоване даме, и знају да у војсци нема саветовања. Ми имамо саветовање за труднице, имамо саветовања за борбу против наркоманије, Ви имате Ваша правна саветовања, у војсци не постоји саветовање официра. У војсци не постоји институција саветник команданта армије. Имате начелника, имају помоћници, али у војсци нема саветовања. У војсци се само командује, доносе наређења и извршавају наређења. Ја сам изгледа добио једини ту почаст по господину

Димитријевићу, у историји српске војске да имам свог саветника. Вероватно зато што сам најглупљи изгледа од свих официра у историји српске војске, па треба неко да ме саветује. Мало је смешно, људи који су служили војску, знају како се примају наређења. Не верујем да је иједан од ових који овде је служио војску, био у ситуацији да му десетар и водник кажу, молио бих те да очистиш WC или предлажем ти да идеш на стражу, па ти размисли о томе да ли ћеш да уважиш моју молбу или нећеш. Хијерархија командовања јасна је у свим војскама света. С обзиром да је схватио да и то некако мало делује рогобатно, касније он, по ономе у истрази што изјављује, постаје координатор за садејства јединица територијалне одбране на том подручју. Али он постаје координатор неки који нема никакво задужење, стиче се утисак да нема командну одговорност, испада као да смо ми пошли на свадбу, а он треба да координира која ће јединица где да седи за столом. По систему, седите ви ту, а ја ћу овде. Значи, координатор, постоје само борбена дејства у рату. Значи, ако координираш овај одред којим сам ја командовао, ако координираш љишку јединицу или лајковачку, можеш да координираш само путем наредбе, не можеш ти да кажеш, «е Перићу, ти иди тамо, ако хоћеш, а ви из Лајковца чувајте му леђа ако хоћете, ако нећете пустите нека их побију». Мислим, координатор има наредбодавну улогу у тој координацији. Тако да једноставно он ја ни сада после седамнаест година не знам коју је он функцију тамо имао, бар по ономе што он излаже, сем да је можда је он имао и било коју од тих функција, али једноставно пошто је решио као највиши официр да преузме командну улогу. Мислим, то стварно не знам. Следеће што сам мислио да кажем, а то је његов, у првој његовој изјави он је 14.-ог дошао у Ловас са мношћом и са противдиверзантском четом. Ајде, сви можемо да неке датуме помакнемо из главе, и он сазива састанак, тако пише у његовим изјавама, где је, на том састанку позива мене и господина Деветака. Сазива састанак, позива мене, а овамо је задужен за позадину, за саветовање, а сада ме позива на састанак. Ако сам ја главни, а ти ме саветујеш, ја позивам на састанак, а не ти, то је бар тако у војсци. И при том нормално покушавајући мене да гурне у комплетно у то дешавање пре доношења те наредбе. Шта се дешава даље? Он покушава нон-стоп да представи да сам ја имао, да он мени није командовао и да сам ја за сва померања јединице и за неку, за сва дешавања примао наређења од неких других. Фокус је на потпуковнику Лончару који је командовао Другом гардијском бригадом. Човек који у својој изјави а евидентно је да је давао пошто је прочитао ратни дневник бригаде, јер тешко је могао да се сети неких имена, мене не да не зна, не зна чак ни да постојим, нити је икада у животу са мношћом контактирао. Нас двојица смо се први пут видели у истражном поступку. Он у својој изјави дословце каже «у периоду од 10.-ог до 18.-ог све извештаје из Ловаса сам примао од Вељовића, капетана Вељовића који је командовао љишком јединицом која је била у Ловасу, и од потпуковника Димитријевића». И да га је потпуковник Димитријевић известио 18.-ог о томе шта се догађало. Значи човек потврђује да је једноставно Димитријевић тај који је са њим контактирао. Такође тврди да сам ја одлазио са господином Деветаком да примам неке инструкције, неке

наредбе из Ловаса. Мислим, када сам могао да одем. 17.-ог дошао, то се десило 18.-ог, у ком интервалу, тај интервал временски не постоји да сам ја могао да идем са господином Деветаком у Шид или у Товарник, где је већ био, штаб, те Друге гардијске бригаде, да примам неке наредбе, а поготову што човек и не зна да ја постојим, нити ми је издавао икада наредбе. Мој долазак у Чаковац је виша сила, по њему. Он не зна ко је то наредио, мада у његовом подсетнику дословце стоји 16.-ог, пише писан је његов подсетник руком, стоји да «тражити једну чету» као појачање. Од кога тражити? Од мене, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, мој долазак у Чаковац?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Пред долазак, пардон, пред долазак у Ловас. Значи, и тражити једну чету. Од кога тражити? Званично он ту чету с обзиром да је високи официр, прво мора да извести господина Лончара да има неке проблеме на том терену и да нема довољно снага, што је нормалан редослед који он зна. Лончар нема појма о томе, нити, Лончар нема појам чак ни да има неких проблема у Ловасу. Он нормално наређује мени, ја као његов потчињени прелазим тамо. Има у својим изјавама он чак покушава да каже да је нека друга војна формација. Не може нико, ја сам се налазио у Чаковцу. Потпуковник Димитријевић у Ловасу. По изјави потпуковника Лончара, Чаковец није био у његовој зони одговорности. Ја стварно не знам у чијој је Чаковец био зони, изгледа мало глупо, али кажем наредбе сам примао од Ђокића, ту ме је довео и вратио и од потпуковника Димитријевића не знам у чијој је надлежности био. Није био, да бих ја из Чаковца прешао у Ловас, мора да зна и онај у чијој сам ја надлежности, а мора да зна и Лончар, у чију надлежност сада прелазим, јер не могу ја анонимно прелазити, човек не зна ни са колико снага располаже на том терену где је званично његова зона одговорности. Ето, то је значи, и једноставно комплетно његова прича где он стално покушава да оно ја сам ето дошао у Чаковец, чисто да се видим тамо с неким и повео сто људи са собом, јер Лончар нормално да има забележено све, да он то није наредио, ови из Прве гардијске чак да је Димитријевић звао и ову јединицу у чијој сам ја зони одговорности био, нормално је да они не би дозволили да он преко Лончара појачава подручје за које одговара Лончар, већ би прво рекли Лончару да им се обрати. Оно што је јако битно у изјави потпуковника Лончара, а то је да је он изјавио да потпуковник Димитријевић је имао право да распоређује јединице територијалне одбране које су биле под његовом командом. Значи, недвосмислено је рекао да су оне биле под његовом командом. Значи, то је једноставно тај део његове одбране где он себе покушава да гурне у други план, а да мене истури као неко ко је примао наређења и издавао наређења и томе слично. Следећа ствар која је везана за ту неку његову одбрану и неким изјавама, где он директно или индиректно покушава да један део кривице свали на мене, а то је мислим да је он или његов адвокат, нећу бити сигуран, извинићу се ако грешим, питан је, зар ниси знао правило службе. Он је морао да зна правила службе, он је морао да буде упознат да то сме и да то не сме. Мислим, врхунац лицемерја и као потпуковник, ти си морао све то да знаш, јер си био плаћен да то знаш,

тридесет година си се обучавао да то знаш, али, ја ако не знам да ми кажеш, то тако не може, ако ја нешто решавам. А не сада мислим, скоро да је и смешно, донесеш неку одлуку, а онда дођеш и кажеш «могао је он да размисли, могао је да одбије, једноставно учио је то». Где сам учио? У школи резервних официра не изучава се ни Кривични закон, ни Закон о народној одбрани, нити се изучава Хелсиншка декларација или конвенција, како се већ зове. Нека сазнања о тим, о томе имам искључиво из неких средстава и неким другим путем, а не што ме је неко обучавао. Ја колико знам, могуће да сам заборавио и да грешим правило службе, на које се он позива, не третира ратна питања. А ја јесам правила службе у школи резервних официра изучавао. Мислим, не сматрам да је то неко оправдање за нешто што ниси смео да урадиш. Али, мислим, дај, немој ме нападати за оно за шта си ти одговорнији сто пута него ја, за шта си примао паре да знаш. Следећа ствар, мислим, нисам мислио о њој да говорим, али једноставно имам обавеза према мојој јединици да то кажем. Почине да се појављује нека злосрећна свиња која је заклана и коју је војска појела, а која је, наводно узета, отета или опљачкана од мештана. Прво, самим доласком на ратиште, наредио сам свим официрима да не смеју да узимају ништа из напуштених кућа. Не зато, није ми превасходно идеја била да спречим пљачку. Превасходно ми је било да спречим могућност затроване хране и да не неко може да их отрује. Ми смо имали своје одељење, своје куваре, имали смо своју храну. Командант, односно командир позадинског вода је у чину капетана прве класе. Ја стварно нисам проверавао када сам узимао да једем, да ли је ова крушка обрана с неког дрвета или стигло у требовању, да ли је парче меса са неке свиње која је наводно заклана, или је следовање. Зашто ово кажем? Покушај да се прикаже разулареност војника, који су тамо узимали оно, кољи свиње, не знам ни ја шта су радили и на тај начин да се каже да је и сам командир био такав као они. А добро зна, када смо одлазили са ратишта, када смо се враћали, што је тада био обичај, војна полиција у Шиду је претресала комплетну колону од триста и нешто, 350 људи са све камионима које смо ми имали увек са собом, претресла је и када је њихов капетан дошао и рекао ми, завршили смо претрес, ја сам рекао, нисте, у кабини вам је мој ранац, каже, нећу да Вам га претресам, јер први пут смо извршили претрес да нисмо нашли ниједну ствар која је понета са ратишта. Ниједну једину ствар ниједан војник није понео са ратишта, јер је то све било забрањено. И сада одједном они кољу тамо неке свиње и приказују се као разуларена руља. Мислим, то стварно не стоји. Ја сам искрено очекивао да ће потпуковник Димитријевић јуче, данас, прекосутра, стати пред ову говорницу и рећи истину и макар ових двадесет корака проћи а да ме може да погледа у очи. Он је то покушао, имао је напад савести у четвртак, али је одговорено тог напада савести и да му кажем ако је то уопште моменат, мој син када и мени, прво, мој син мени никада не би рекао да ја лажем да бих спасио себе никада, јер није тако васпитан. И више би ме ценио као оца, да говорим истину, па ма каква она била. Нећу више, о неким изјавама потпоручника Влајковића, односно поручника Влајковића, нећу сада да говорим, пошто исти није присутан, можда ће и он неке ствари у својој

одбрани променити, а верујем да ће онда имати прилике, ако то не уради, да неке ствари везано за неке његове наводе, да овде каже. Сада бих рекао нешто што је једноставно мој однос и неко моје виђење свега овога колико је, нећу бити дуг. Ја сам по убеђењу пацифиста и не сматрам да је иједан политички сукоб, сукоб између држава или између нација, ратом може да се реши, нити је то решење. И као такав, добио сам позив да идем у рат. Да имам резервну државу, не бих отишао да избегнем позив, да имам родбину у селу, не бих отишао да се кријем од позива, јер мој отац је био државни функционер, мајка ми је била државни службеник, а ја сам у једном периоду свог живота био државни службеник и жена ми је сада држави службеник и васпитаван сам да једноставно од државе се не бежи и да се држава поштује. Па, без обзира колико један појединац сматрао да ли треба нешто да уради, а ако сваки појединац буде процењивао оно што од њега држава тражи, онда те државе више нема. И као што сам добио позив да дођем овде и да будем ухапшен и дошао сам само са личном картом, јер сам се одазвао позиву, тако сам се одазвао и том позиву. Био сам неспреман за тај рат, јер зашто сам био неспреман? Прво што га нисам, то је рат, о коме и дан-данас кажу да су се сви бранили, нико га није започео, сви су се од некога бранили. Нисам видео уопште себе у том рату, ни шта радим, ни који ми је циљ, ни који мотив, нити је неко поставио неке циљеве тог рата, па да ја сада себе пронађем и да у некој својој еуфорији тај рат прихватим као неку своју нормалну обавезу. Цео живот у некој концепцији пошто сам ја старији, у некој концепцији општенародне одбране учили смо да ћемо пушке, оружје, узимати само да бранимо свој праг од тамо неког освајача, увек при том у некој нашој подсвести мислећи на Турке и на Немце. Никада није падало напамет, бар мени, да ћу до јуче са онима са којима сам живео, које сам сматрао браћом, да ћу морати са њима да ратујем. То ми никада није падало напамет. Мислим, тај, та концепција општенародне одбране која је била присутна у свим школама, чак старије колеге су изучавале на Правном факултету, ако се не варам и у првој и у другој години, и једноставно, мене тако припремила и определила. И да ја једноставно тотално сам био неспреман, тотално неспреман. Не само да сам ја био неспреман, него је била тотално неспремна и моја јединица. Када замислите некога ко вам делује најмање у овој згради способан за рат да добије позив и да оде у рат, ето тако се и овамо дешавала мобилизација људи, службеници, чиновници, ожењени, старији, мислим, људи који једноставно то није нешто где они могу да се снађу, где могу да функционишу, одједном крећу на ратиште. И од тих 350 људи ти имаш можда једно 20, 30 ових млађих физички и психички мало виталнијих, а ово остало све иде значи ми када смо кренули, нас нису испраћале борбене песме, нас су испраћале сузе, мајки, жена, сестара које су кукале. Мене је једна љубила у руку и молила да јој вратим дете живо. Једноставно ми ту еуфорију ратну нисмо имали. Да ли смо ми као такви, да ли је то погрешно у нама било или је погрешно што смо тамо ишли, ја то не знам. Али, углавном, тотално смо били необучени и неспремни. Посебно што тај одред, чији сам ја био командант и где то звучи јако онако моћно, 350 људи имају пушке и чекају твоју команду,

ја сам само два дана пре тога, пре него што сам отишао на ратиште, имао прилике да се упознам са тим одредом, никада чак ни на једној вежби нисам био, на којој би командовао одреду. Претходно сам командовао противдиверзантском четом ваљевском, у којој ми је помоћник био Влајковић и где је, једноставно, ја нисам познавао ни старешине из Шапца, старешине из Лознице, ту можда два, три официра без обзира што Ваљево је град од шездесетак, седамдесет хиљада становника, али многе људе који су ту били, ти официри, ја нисам познавао, нисам знао шта ко може да уради, шта коме могу да наредим, једноставно, знате када као када би дошли записничар и почео брзо да куца, а то је њој први дан на послу и још не зна где су сва слова. Ето тако и ја морам да познајем те официре да бих могао да им командујем, а нисам их знао, изузев Влајковића, од свих ових који су командовали у четама, ја ниједног нисам познавао. У тој ситуацији доласка у Чаковец и та преплашеност људи, ја одједном узимам на себе обавезу да будем присутан свугде. Да, нон-стоп понављам командирима са, кажем, немам ни ја искуства, искуство се у рату стиче после два, три, четири, пет месеци, ако останеш жив. Искуство не можеш никада стећи ратно теоретски, то је немогуће. И ја покушавам да будем присутан у свим тим јединицама, јер они су, ми смо разбацани били по целом селу, у првој фази када смо дошли, да једноставно, ја делујем најбезбрижнији и најсигурнији свима њима и да им тако уливам поверење. А сам сам доносио неке одлуке тако одлучно, а да нисам имао појма да ли су добре или не. Само да ја не покажем страх, да не покажем неку успаниченост, да једноставно они у мени не виде несигурност која би касније могла да има неке кобне последице по њих. Једноставно, нама се дешава да хоће цела једна чета да дезертира од страха и панике, јер целу ноћ по њима пуцају снајпери. Друга јединица целу ноћ их неко напада. Да ли се таласају кукурузи или стварно их неко напада, не знам, али у таквим ситуацијама нико неће, не могу једноставно да нађем одмену у свом заменику, јер сви командири траже мене, шта да радимо, да ли да дижемо целу јединицу, да ли да идемо на резервни положај, стално си под притиском. Стално си под притиском, стално неко од тебе нешто тражи, стално ти треба да будеш оно што ниси. А сви уплашени, сви имају страх, мислим, ужасан страх, сваки пут сам размишљао шта ће се десити да ми изгине десет, петнаест војника, а ја да дођем у Ваљево, да сутра пролазим поред тих људи који су, поред тих родитеља који су неког изгубили, шта онда да им кажем. И то је једноставно тај, та мисао ми је стално била у глави. А имали смо случај пре тога, да су неки моји суграђани са ратишта враћени у сандуцима и то је било ужасно, то је било страшно. И кажем, у таквој ситуацији, где скоро сам неиспаван, где сам под ужасним притиском, добијам позив да дођем у Ловас, одлазим са мојом јединицом и очекујем сада одједном да ми спадне мало овај притисак, ту је потпуковник Димитријевић који издаје команду, који издаје наредбе, да једноставно лакше ће ми бити, много и после два сата добијам наредбу, и то не једну него четири. По неким његовим изјавама, ја сам требао када сам добио све четири наредбе, да кажем, ја морам мало да размислим о тим наредбама, одох ја да се испavam, да будем нормалан, па ћу Вам јавити за

неколико сати шта од тога хоћу да урадим, а шта нећу. Да ли ћу да обезбедим затвор или нећу, да ли ћу да пошаљем људе тамо или нећу, једноставно да ја то мало изанализирам. Добијам наредбу од официра, учили су, од како се родиш, уче те да поштујеш неке ауторитете, прво родитеље, па учитељицу, па наставнике, па шефове у школи, шефове на послу, у војсци да поштујеш старешине, значи да цео живот од тебе комплетно друштво тражи да ти поштујеш неки ауторитет, онога ко је изнад тебе. И једном када одеш у пензију, не поштујеш никога и лепо ти је, под условом да немаш унуке који те малтретирају. Ја сам обучаван да, професионалац, војник, издао ми је наредбу, да је то у реду. Можда да сам имао времена да сам имао једну наредбу, па да сам можда размишљао, добијам четири задатка, војска у фази смештаја, опет у покрету, ја бих вероватно и размишљао о тој наредби. Али једноставно, не стижем. Шта је то што и зашто сам ја пренео та наређења? У првом моменту мени је та наредба деловала као покушај демонстрације војне силе да се покаже мештанима да не сарађују са онима који нападају, пуцају у Ловасу или који су можда избегли из Ловаса, па врше одређене оружане нападе на војну силу која је ту присутна. Јер, ја нисам добио наредбу уби, нисам добио наредбу, стрељај, нисам добио наредбу да отерам некога у минско поље. Мислим, то је једино што је две ствари истините које је Димитријевић рекао, а то је да је наредио да се води рачуна о минским пољима, да се не оде у њих и друга истина је, мало се враћам, је била у истражном, па су га питали, да ли сам ја знао зашто су ти заробљеници, он је рекао, Перић није имао појма о тим заробљеницима ништа. То су једине две истините изјаве које је он дао. И кажем Вам, још је он мени рекао да је тај задатак опаснији. Узимам себи за право да поготову што је овде присутан виши официр, Герилска диверзантска партизанска борба, подразумева брзу промену места и стална кретања. Ако је неко ноћас пуцао из тог воћњака, у том воћњаку можеш само да нађеш чауре или некога ако си погодио. То је теорија и пракса герилско-партизанског ратовања. Диверзантска дејства, база, место где се спава, одакле се креће у акцију, увек је удаљена на безбедносну раздаљину од места где вршиш дејства. Тако да сам тај одлазак у воћњак, једина је опасност биле су те мине. Иду Хрвати мештани, иду Хрвати, Срби, ми знамо за ту детелину, ко је луд да налети на мине. Не пада ти у том моменту напамет. Једноставно, то је као када ноћу идете путем, има ограничење 50, ви возите 60 и мислите да се неће ништа десити. И обично се ништа не деси. Мени се десило. Једноставно, стварно сам мислио, мислим ни у сну нисам могао да претпоставим да ће тако нешто да се деси, ни у сну. Емир Шишић вероватно сви знате да је он осуђен у Италији за ратне злочине, изјавио је, цитирам «да нисам послушао наређење, судили би ми у рођеној земљи». Пилот мајор врхунски официр, официр кога је пре пар месеци примио председник Државе даје такву изјаву за наређење које је можда требао да изврши, а можда и није. Ја ту не видим простор за своју одлуку. Када он као такав је децидан, неко ће рећи, он је за то осуђен и за то ћемо ми тебе да осудимо. Али када је он тако размишљао, како сам ја могао другачије да размишљам. Јер мени је суђено било да дођем у овај војни затвор. Да сам тада одбио наређење, вероватно бих 1991. године већ био у

овом војном затвору. Срећом, несрећа по те људе, а уствари ја да сам одбио наређење, нека друга би га јединица извршила. Јер не верујем да од Трумана па до оног мученика што је пустио ону атомску бомбу сви су били за то, сви су ћутали и преносили наређење до онога што је побио 140.000 људи цивила. Немогуће да баш су се сви сагласили, али су сви ћутали. Бојали су се репресије која следи, бојали су се да искоче из гомиле. Кажем, ја вероватно бих овде завршио 1991. године јер Држава не би дозволила па макар непослушност и од резервног официра. На моју срећу, нисам тада завршио, јер сам за овај период успео да васпитам, а и да изведем своју децу на пут, тада не бих могао сигурно, да постану људи са којима се поносим. Чак и да сам био свестан, да кажем, нисам био свестан, да постоји нека реална опасност да се нешто деси, могуће да нисам имао ни храбрости, да једноставно о томе нисам ни размишљао, а и чак и да нисам ни имао колико сам ја крив за то. Данас смо сви против тога рата или велика већина у овој земљи. 1991. године нико се није бунио. У овој земљи смо се бунили против дневника, против дневница, против плата, не мислим да говорим сада да је неко колективно крив, него говорим о храбрости. А и вероватно те 1991. године многи су били против рата, али нигде се нису појављивали. Нигде се нису успротивили. Можда, али врло ретких и тај глас ја бар у провинцији у Ваљеву нисам успео да чујем. Мало ме господин Тодоровић деконцентрисао. Једноставно, кажем да сав тај терет година који стоји иза мене, због тог догађаја, је за мене увек био ужасна казна и определило је сва ова моја деловања. Ја сам избегао све јавне активности од 1991., ја сам до тада био политички ангажован у неком јавном животу Ваљева, по доласку са ратишта, ја сам то престао, једноставно, јер сам сматрао да због тога што се десило, да једноставно немам права да се бавим неким јавним послом, изузетак сам направио 1998. године када сам због неког зла које сам гледао око себе, формирао невладину организацију за борбу против наркоманије у Ваљеву и после се искључиво тиме бавио, значи ничим другим, и то је једноставно нека моја казна и сатисфакција била за нешто што сам можда могао да урадим, а нисам, мада сам убеђен да нисам могао ништа да урадим. Ја сам за све ово време, ја сам могао да ухватим Димитријевића, Влајковића за руку и да кажем, знаш шта, хајмо ми да кажемо да ми немамо везе са заробљеницима, да су то добровољци и мештани извели, да смо ми кренули у операцију. Али мислим, било би то ружно према тим људима, окривити их да су они то урадили, за свих ових седамнаест година. И ми би имали неку одговорност, не знам ни ја какву, али сигурно не такву као што је сада у смислу план за командовање. Али једноставно, можда би ми било боље да сам то урадио, али нисам, али добро. Други део, а да, за време испитивања у полицији, у неком неслужбеном разговору који се није бележио, нисам сигуран када сам рекао шта сам могао да урадим, када сам добио то наређење. Мислим да ми је господин Мрдак рекао или неко од инспектора, али баш мислим да је он, да ми је рекао, «требао си да га ухапсиш». И размишљао сам после о тој реченици, у историји српске војске ниједан нижи официр није ухапсио вишег зато што је добио неку наредбу. А сигурно је било и горих наредби од ових,

поготову што ја немам ни овлашћење за хапшење као командант одреда вишег официра. Једноставно, можда да сам то урадио, тада би ме осудили, али можда би сада имао сасвим, можда би ме знали у Србији овамо у Ваљеву. Други део оптужнице се односи на неку непостојећу наредбу да се пуца на заробљенике, ако они пођу да беже. Никада у животу, ни у каквим условима не бих наредио тако нешто, никада, нити сам наредио. Изјаве сведока у Хрватској, потврђују да је војска, односно партизани, како су они називали, да је имала коректан однос према њима. Поручник Влајковић у свим покушајима да ме мало дискредитује, изјавио је «имао сам наредбу да ниједан војник не сме да има било какав контакт са заробљеницима». Обзиром да сам му ја претпостављени, тешко му је било да каже да сам ја ту наредбу дао. Тако да те наредбе никада није било. Пре почетка истражног поступка, тражио сам од истражног судије да ме упуту на полиграф, без обзира што то није валидан доказ у оваквом поступку, може макар да буде неки стожер. Није прихваћено и везано за ову наредбу и за све оно што говорим пред истражним судијом, по завршетку истражног поступка, исто сам то тражио, а и сада то тражим. Ако постоји било каква сумња у оно што сам рекао, ја сам спреман одмах да идем. Ја сам ратни злочинац, али ја себе никако не могу да доживим као ратног злочинца. Прво што, без обзира што појединци мислили, свако је могао да буде на мом месту и да дође у такву ситуацију. Јер 1990. године ми не би пало на памет да могу да будем овде пред овим судом. Да бих ја био ратни злочинац, ја о себи морам да имам или жеђ за осветом, или мржњу да бих убијао цивиле. Мржња је најгора болест у души, ја не мрзим ни госпођу Кандић, ни господина Мрдака, па чак ни Димитријевића који ме је напао. За њих сматрам да раде нешто што сматрају да је исправно и да раде свој посао, а за Димитријевића не знам више ни шта сматрам. Једноставно, тако сам и васпитан, како ја могу да мрзим Хрвате када сам одрастао у Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији, где је братство и јединство било исписано скоро на свакој табли. Како сам могао да мрзим не Хрвате, него било коју другу националност, када сам одрастао у кварту у коме је било тридесет војних зграда и да сам се од детињства играо са децом различитих и националности, не знам ни ја чега. Ја ту мржњу нисам могао да имам и никада је нисам имао нити је данас имам. То што је неко њих, говорим о народу, и нас залудео и посвађао, то је друга ствар. Ја ту мржњу нисам, ја чак нисам имао ни неки бес, као што је имао господин Труман када су му погинули војници на Пацифику, па бацио бомбу, тај бес нисам имао, јер ми нико од мојих људи није изгинуо, није погинуо на ратишту. Нисам имао никакво страдање. Мени чак ни деду нису убили Аустроугари, па да кажем, можда је ту неки Хрват био. Једноставно, а поготово што нити сам ја иједну директну команду издао, нити је мени неко издао директну команду за ликвидацију. Ја сам можда био глуп, ја сам можда био недовољно проницљив, ја можда нисам довољно био спреман за све то, али намера то не може нико да ми припише. То апсолутно одбацујем, јер ја не могу себе да ставим и исти кош и да о себи размишљам као о људима који су ојадрили човечанство, о људима који су издавали наредбе и где су знали да ће да гину цивили. Када

ваћ спомињемо Трумана, преко овог Хитлера, Клинтона, Павелића, Степинца, до овог Харадинаја. Ја никада никоме нисам наредио, ниједном војнику да убије. Жао ми је само што ми потпуковник Димитријевић није дозволио да ја водим ту акцију. Верујем да се то ништа не би десило да сам ја био присутан. Пре свега што чуо сам ту информацију, нисам имао онда од Влајковића, да је један заробљеник у самом полазу ликвидиран, ја бих одмах прекинуо акцију и вратио сопствене људе. Не бих могао да командујем и није била моја ингеренција мештани и добровољци, али моје људе бих одмах вратио, то је сигурно. Пре него што завршим, а спреман сам да завршим, апеловао бих на Вас и на Тужилаштво, да у току овог поступка сву своју професионалност и искуство усмерите ка објективном сагледавању истине у овом случају, зато што већ се назире у истражном поступку покушај, благи покушај на манипулације са појединим сведоцима. Ту не мислим на Тужилаштво и сматрам да, а то највише од Вас очекујем, да оно што утврдите да то стварно буде објективно, мада први пут нешто захтевам, од како сам годину дана у затвору, па ми је мало тешко да кажем. Ја сам годину дана не у притвору, већ у тамници. Премештан се са кревета на столицу, односно на клупу, са клупе на столицу и сигурно је да овим темпом ако се настави, ја отприлике једна година као да сам већ изгубио пет година живота и да није немогуће да када будете доносили пресуду, да моје име неће бити наведено, јер ипак дуг је период и да не знам, питао сам господина Дилпарића што ми није омогућено да се браним са слободе, јер себе не видим, не процењујем себе да ли сам крив или нисам, него процењујем шта је то код мене проблематично да се браним са слободе. Нисам успео ништа да нађем, али он је рекао да није до њега. И на крају бих рекао, не зато што се налазим овде, пред Вама као оптужени, да ми је жао то што се десило у Ловасу, тих људи, али ми је жао и свих људи који су на овим просторима изгинули у ратовима, без обзира да ли су то Срби или Хрвати и да ми ако се опаметимо, као народ и схватимо да ратови нам више не требају, није довољно само казнити ни Димитријевића, ни Перића, већ треба казнити оне који свађају народ и терају једне против других. А то што ћемо ми бити кажњени, то оне који то раде неће нимало опаметити, јер ће бити и даље недодухватљиви, јер са ових простора балканских, само је један који је сматран да је то започео, био пред судом, а једноставно, не знам. Завршио сам, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Перићу, ја ћу сада да Вам поставим неколико питања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Могу ли само да узмем чашу воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако хоћете, можемо и паузу да направимо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу да Вам поставим нека питања да мало појаснимо неке делове Ваше одбране и да Вам укажем шта су други, мада Ви већ, видим, знате добрим делом шта, посебно оптужени Димитријевић Миодраг износио за Вас. Реците ми, Ви сте резервни капетан прве класе?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте тада мобилисани у Ваљево?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре одласка у Хрватску?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вама оптужени Миодраг Димитријевић почиње први пут да командује, када је он одређен и од кога одређен да Вам буде, да тако кажем, надређени?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Видите, мене је Ђокић довео у Чаковец и са мном је ту остао Димитријевић, али искрено да кажем, с обзиром да сам ја једини, односно да је ту била само моја јединица, он се није, бар се ја не сећам да се нешто мешао у команду. Знам да ми је једном рекао што се војска не брије, ја кажем, нема топле воде, каже, нека се брију официри, ја му кажем, па после снајперисти само да обријане гађају. И не сећам се да је он ту, био је нон-стоп присутан, али није ту било неких драстичних ни ситуација где је и он нешто учествовао, значи, мојим доласком у Ловас, то је и потпоручник Вељовић из Љига изјавио да када је командант, када је потпуковник Димитријевић дошао у Ловас, Вељовић је изјавио да је он се повукао у јединицу, а да је сву одговорност на себе у смислу командовања, преузео Димитријевић. Значи, мојим доласком у Ловас, он је иницирао ту командну своју улогу. Ја сам то схватио, с обзиром да се налазимо на подручју где има више јединица, значи има та љишка, има лајковачка, над којима ја немам ингеренције, има моја ваљевска, и да он једноставно по некој хијерархији преузима ту командну улогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ја то могу да схватим да у Чаковцу, када је и он био, да он Вама тада није командовао?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није ми издао ниједно наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је био одређен као надређени, да ли Вам је тај Ратко Ђокић?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мени је речено, да он, знате шта, ја сада мени је потпуковник Ђокић рекао, да он остаје са мном ту и да се то подразумева да он је из Зонског штаба и с обзиром да је он потпуковник, ја капетан прве класе, да у војсци увек командује онај који има већи чин. Изузимају се некада ситуације где формацијски могуће да таква команда не иде, али у овом случају, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте, да ли сте ви заједно пошли из Ваљева?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он и Ви?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте били у Товарнику, да ли сте прво дошли до Товарника?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамо у Товарнику био неки контакт са ЈНА, пошто сте Ви територијална одбрана, противдиверзантски одред територијалне одбране Ваљево, три чете у Вашем том, позадински вод, диверзантски вод, да ли Ви долазите у Товарнику у неки контакт са било ким из ЈНА ко ће Вам рећи, претпочињавате се, стављате се под команду ЈНА?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, ми смо у Товарнику само преспавали, са нама је тада био и пуковник Ђокић и он ми је рекао да ми идемо за Чаковец. Ја за све време ратишта, нисам имао ниједан једини контакт са неким од претпостављених ван Димитријевића и Ђокића, мислим виших официра, изузимајући, али не знам који је официр, у Чаковцу смо имали два заробљеника и када сам их одвео у Шид, упутили су ме ту где је био тај затвор и ја када сам дошао, појавио се неки који је вероватно био официр који је преузео те, али ја чак не знам како се тај човек зове. Значи, ја лично ни телефонском, ни радиовезом ни лично нисам имао неке контакте ни са једним старешином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали нека сазнања да је командант Четврте оперативне зоне Ратко Ђокић тамо у Товарнику успоставио неки контакт са неким из ЈНА?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, знате шта, вероватно је то и ако би требао неко да успоставља контакте, вероватно је то он. Јер, знате шта, ја нисам баш најсигурнији али ја мислим да је заједно са мојим одредом у Товарник дошла и та лајковачка и љишка јединица. Самим тим ако бих ја правио контакт, пошто су те две јединице самосталне, онда бих њих двојица морали да иду са мном па да праве исто контакт. И вероватно је то, неко од тих виших официра, да ли је то потпуковник Димитријевић, да ли је то Ђокић, направио тај контакт и нама рекао где идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви немате никаквих сазнања да Вам је речено да су они негде тамо ишли у неку команду ЈНА, да су нешто договорили, да сте Ви сада под командом том и том?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знате шта, ја стварно сада не могу тога да се сетим, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Могуће је, да је у неком можда је и неко ми и рекао, али стварно је то неки детаљ који, не бих могао да будем сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вама Ратко Ђокић било где каже да ће Вама надређени бити Миодраг Димитријевић или сте Ви само сматрали зато што је он највиши по чину и иде ту са Вама, да ће да буде?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знате шта, ја то покушавам сада да се сетим да ли је он то мени икада рекао или није или је то једноставно успостављено по ланцу виши-нижи официр или је то можда Димитријевић сам себе наметнуо као командант, јер стварно мислим, ипак је то, али знате шта, сигурно видите, у изјави потпуковника Ђокића, стоји, то сам заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да се манемо тих изјава, Ви то што сте прочитали.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Али то дефинише ово што ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте оно што се тамо дешавало.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, то хоћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам све те изјаве, моћи ћу да прочитам, али мене занима оно што се тамо дешавало.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, то сам пошао да кажем, да је Ђокић у својој изјави рекао да је он забранио 14.-ог било какве акције Димитријевићу да изводи са војском. Значи, није рекао забранио сам Вељовићу, забранио сам Дарку или не знам коме већ од командира, него је рекао јасно, забранио сам му да било какве оперативне акције изводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је ко изјавио, то ће суд да цени, ниједна изјава није Свето писмо. Суд ће сваку изјаву да цени и да види ко шта говори и да ли је то тачно. Него ја Вас питам, за тамо ситуацију, значи, Ви сте у Товарнику, идете за Чаковац, од кога сте то сазнали да идете за Чаковац?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ђокић ми је рекао да идемо у Чаковец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не сећате се да ли Вам је он било где рекао – надређени ће ти бити Димитријевић?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То не могу стварно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када долазите тамо у Чаковац, смештате се?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Димитријевић је ту са Вама?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нон-стоп да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Присутне су Ваше све три чете?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позадински вод, диверзантски вод, где је отишао диверзантски вод?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Диверзантски вод је 14.-ог са потпуковником Димитријевићем отишао за Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, реците ми, тих дана, пошто сте заједно са Димитријевићем значи од 10.-ог до 14.-ог, кажете, није Вам издао ниједну наређење?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не сећам се да ми је иједно издао. Ја сам малопре већ рекао да сам био нон-стоп у покрету обилазећи стражарска места, бункере, значи стално сам се трудио да будем што присутнији међу војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово кажете прво његово наређење је када је он отишао у Ловас. Како је он Вама издао то наређење, да ли Вас је звао телефоном, или на који начин сте добили?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Он је мени прво наређење издао у том интервалу да једна чета иде у мислим Опатовац. Он ми је то наређење дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у овом интервалу од 10.-ог до 14.-ог?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Вероватно се то десило у том интервалу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Октобра?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Следеће наређење у Чаковцу је било да он одлази у Ловас и да иде диверзантски вод односно са њим. И следеће наређење у Чаковцу које сам примио од њега то је да дође једна чета у Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин, где он то Вама издаје то наређење, како, да ли је то телефоном било, у контакту?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ми смо били у школи. Прва два наређења је било усмено, а треће наређење је он радиовезом саопштио везисти, а везиста мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да са читавом четом Ви дођете у?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није он рекао да у Ловас дођем ја са четом, него да дође једна чета. Ја сам малопре објаснио зашто сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Ви сте одлучили сматрајући да је у Чаковцу ипак мирније. Шта је то речено, тешко неко стање у Ловасу, у ком смислу?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не могу тачно да интерпретирам, али је поента била у томе да тамо имају нека да ли оружана или било каква дешавања па је потребно појачати обезбеђење места са још једном четом. Јер, знате, он је пренео везисти, везиста је пренео мени. Ја не знам тачно шта је он рекао везисти, а то је отприлике то што је везиста мени пренео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када долазите Ви сада у Ловас, кажете неки састанак у некој згради. Да ли Ви знате која је то зграда?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У моменту када сам био у њој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, па тек сам стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је та зграда била?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знам само шта је школа, јер су ми рекли да у школи треба да буде смештај, а школа се налази у самом центру села. Тај сам објекат познавао и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледала та зграда у коју сте дошли?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Бојим се да ови људи који су ту и тај објекат знају, да се не засмеју, јер ја стварно не могу да се сетим. Мислим да је имала два спрата, нисам сигуран и да је, мислим да је горе на спрату да је ту била нека канцеларија у коју сам ја дошао. Али, мислим, стварно не могу да будем сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте ту сада сусрећете са Миодрагом Димитријевићем?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, улазите ту на неки, да ли је то био неки састанак, нека сала?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, састанак је био, столови су били, тако можда мало дужи сто и Димитријевић је седео на челу, околу су били неки људи у различитим униформама. Мени се чак чини да је ту био један официр, ја сам то чак изјавио у истражном поступку, али нико не спомиње тог официра да је ту био присутан, али некако сам убеђен да је ту био неки официр, али не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сем Димитријевића, ове друге људе да ли некога још знате или не?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Како бих знао, први пут се сусрећем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, можда је неко био пошто су биле ту још две чете, да сте знали још некога командира из неке чете?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Први пут тада сам ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се Ви упознајете са овим људима ту који су били?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја мислим да се нисмо упознавали, по оном класичном систему пружања руку, претпостављам, мислим. Мислим да је само

потпуковник Димитријевић рекао командант одреда ваљевског Дарко и да седнем. Нисам сигуран да су се они представљали, јер кажем, ушао сам баш у моменту када је била нека ситуација јако затегнута, нека свађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тада да ли Вама, да ли Ви седите ту на састанку, па он Вама после издао задатак?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај његов задатак да идете да обезбедите мањи затвор, да обезбедите већи затвор, да идете у претрес воћњака и на Бадњару, да ли је то било у присуству свих тих људи који су ту?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, ја сам први напустио састанак, пошто сам добио тај задатак. Мислим, ипак, то је као нешто било битно и ја сам отишао одмах после. Ја не могу сада да тврдим колико сам се задржао. Да ли је пре тога можда пар минута говорено о нечем другом, стварно се не сећам, али чим сам добио те задатке, ја сам отишао на то извршење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих људи ту?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, рекао сам, не могу да се сетим, стварно не могу да гарантујем, шест, седам, могуће да је било и мање и више, стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, за ово време Ви сте били у притвору, били сте, долазили сте код истражног судије, видели сте овде неке људе који су такође као Ви у притвору. Да ли међу тим људима препознајете неке људе који су били на том састанку?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Од свих људи који су овде оптужени, изузимајући наш четворицу официра, могуће да су сви били на састанку, али после седамнаест година ја ниједног не могу да се сетим, ама баш ниједног. Господин Деветак је рекао да смо се нас двојица 1993. године у Ваљеву код неког пословног пријатеља нашли. Ево га, он је ту, ја се тога уопште не сећам. Ја кажем, да ли си сигуран да сам био ја, он каже, како се не сећаш. Чак и не верујем да има разлога да то лаже, то је неки, али ја њега се једноставно не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, не сећате се?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не могу да се сетим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите јер то је било једно вече, једна ноћ?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Пазите, ја сам ту био две ноћи, значи ја са тим људима ако сам можда имао неки контакт, то је било једноставно толико кратко и толико површно, да нисам ни имао прилике да се упознам са неким од њих толико добро да бих ми тај лик остао у сећању, а и седамнаест година је много када некога си видео два пута по пет минута или два минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким Ви долазите на тај састанак?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами долазите? Када Вам је оптужени Димитријевић издао тај први задатак, кажете, да обезбедите мањи затвор, шта он Вама каже, где који затвор, ко је у том затвору? Да ли Вам објашњава где се затвор налази?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мислим да ми је речено да се одмах ту налази затвор, мислим да је тај затвор одмах био до те зграде. Сада, да ли је прва или друга кућа, нисам сигуран, али да је био у непосредној близини, да ми је то речено, јер то је једна улица и да ми је речено и та економија где је, односно дом задружни, шта је већ само са друге стране, да ми је то објашњено, ја сигурно не бих могао да одем тамо да ми није речено, када не знам или ако ми није речено да сам питао некога па ми показао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је евентуално неко послат са Вама да оде да Вам покаже где су ти затвори?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја мислим да није, не сећам се тога, али пре бих рекао да није, мада нисам, не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је речено какви су то затвори, ко је ту затворен?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је речено колико људи да ангажујете?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, то сам рекао, за затвор ми је речено да дајемо комплетну, тај мали затвор да дајемо комплетну стражу, тако да је командир чете повео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи комплетну стражу, колико људи?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, значи комплетно да обезбеђују, наши људи да обезбеђују комплетно тај објекат. И значи на лицу места командир процени колико му треба стражарских места за обезбеђење тога, а за овај објекат задруге, како га зовем, је речено четири до пет људи да дам, пошто ту већ има стража, значи само као појачање постојећој стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за овај први мањи затвор, шта то значи да није била никаква стража?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, ја колико сам схватио ту је била стража, али која није вршила ту стражарску службу како треба, јер је у тај затвор улазио ко је хтео и када је хтео. И да сада хоће да једноставно да се тај затвор затвори, да унутра улази само онај који има неких послова и неких обавеза у том затвору. И у том смислу сам издао наређење да без дозволе то ко је главни у загвору, већ да ли је он управник или већ не знам на којој је функцији тај био, такво сам наређење издао, да без њега не пуштају никога баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви одлазите до и једног и другог затвора да се уверите у ту ситуацију?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам отишао прво до економије, а касније сам само отишао када је стража постављена већ тамо отишао сам до стражара и сећам се да ми је тај стражар овако мало отресито рекао «не можете да уђете унутра јер је наређено да не сме нико да улази који нема посла».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то када одлазите у тај да кажем затвор у економију, како Ви кажете, шта затичете ту, да ли видите те затворене људе?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да. Била је то група од шездесет, седамдесет затвореника, било је ту доста људи у униформама разноразним, неки широки спектар униформи је био, тако да је тешко просудити ко припада којој

формацији, мислим да ли су у питању територијалци или добровољци, ови војници моји који су дошли сада не знам да ли је чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласније мало.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И ови моји војници који су дошли њих четири, пет ја сада не могу да се сетим ко је поставио да ли је ту већ постојала стража, па су се моји војници прикључили на постојећу стражу или је то урађено касније, тог стварно детаља не могу да се сетим, што се тиче постављања ових војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те људе који су ту затворени, где су они то затворени?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, био је ту један велики простор неки између неке две зграде и они су ту били, мислим да су ту биле неке клупе, да су седели на тим клупама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте погледали те људе?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јесам, јесам. Пар људи сам питао, видео сам неколико старијих људи и једнога сам питао, што је овде, а он каже, цабе, у принципу. Један је стварно био мало старији, мислим кажем мало старији, отприлике сада мојих година. И ваљда двојицу, тројицу сам питао зашто су ту и био је један дечкић који је деловао овако јако уплашено, ја сам га питао што је он ту, каже, не знам, па кажем, зашто се онда плашиш. Јер ја сам схватио кажем да је то требала да буде нека демонстрација неке силе да једноставно јер без обзира на све, сигурно је да је међу тим људима било неких који су сарађивали са тим паравојним. Ми смо такав случај имали у Чаковцу, да ми поставимо ноћу бункер и заседу, да нас не би, да би прикрили положаје, они после два сата већ имају информацију где се то налази. Значи, вероватно је и таквих било ту, али колико, шта, мислим, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били у цивилу?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласније мало, ја Вам говорим гласније, ја Вас чујем, него због транскрипата.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знам, него мало су ми се осушила уста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам колико ће се чути.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, да, не рачунајући можда ако је неко био у некој радној, мислим да су били неки у неким радним комбинезонима, али нису имали униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, колико је ту остало војника да обезбеђује тај затвор?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Укупно не знам колико је остало, али мојих војника четири, пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви имали од униформе и уопште шта је имала?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Маскирно одело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна одела? Шта сте имали од оружја Ви?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Имао сам аутоматску пушку, сви смо имали аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте од опреме имали, да ли сте имали, од опреме мислим горе на главама?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Имали смо класичне, ја мислим да смо имали класичне качкете и да смо имали шлемове, али видим те шлемове нико не спомиње, а ја сам убеђен да смо имали шлемове. Штавише, сигуран сам, јер није било довољно шлемова када смо их добијали, тако да сам дао наредбу да прво војска добије сва шлемове, а после ако остане за офицере, за штаб, да задуже, а ако не, значи прво, тако да сам сигуран да смо имали шлемове, али што се тиче тог момента о коме причамо, постављања страже и момента одласка овамо, ја мислим да када су кренули, када смо кренули у Ловас, да су они сви понели своје шлемове, да нису остали сигурно у Чаковцу, да су их вероватно и ставили, али стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви имали неке Ваше пратиоце?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја нисам имао пратиоце, имао сам само два курира. Званично сам имао два курира и из шабачке јединице која је била у мом саставу, са мном су била два или три борца из те јединице који су већ били на ратишту, да ли у некој претходној смени или су мислим да су они, да су они чак Срби из Хрватске који су побегли овамо и који су већ били у неким борбама и који су имали некога искуства. Зашто су они били са мном? Други или трећи дан, ја сам то изјавио у истражном поступку, други или трећи дан дошло је до инцидента где је један војник из Лознице убио једнога старца. Шта се десило? Пошто сви ти објекти морају где се налази војска, да се претресу, ми то никада нисмо радили на вежбама, ми никада нисмо ни знали да ћемо претресати куће, ми смо увек мислили да ћемо се борити уз наш народ и са нашим народом. И сада треба да се врши претрес хрватских напуштених кућа и хрватских где има некога, да се провери ко ту живи, да неко случајно одатле не делује, јер то је ипак ушорено место. Приликом тог једног претреса један војник из Лознице по ономе што је мени речено, излетео је испред њега неки старац, кажем старац, рекоше око осамдесет година да човек има и овај му је рекао, «руке у вис», овај је руке ставио у цепове и овај је пуцао у њега. Мени су то јавили, ја сам одмах отишао тамо, шта се десило. Тај, да га назовем чича, старији човек, он је ваљда пошао да извади личну карту, а овај се војник уплашио и пуцао. И после тог дешавања, ја сам строго забранио да било који војник врши неке претресе, да улазе у куће и обишао сам јединице и нашао сам ту двојицу, тројицу који имају искуства, тако да ако неко укаже за потребу да се негде изврши претрес, да или ја одем са њима или да они оду па да изврше претрес, да би избегли сличне такве инциденте. Мислим, тај војник, шта да Вам кажем, једноставно човек је био у таквом шоку, одмах су му одузели оружје, он је до краја ту био остао, у позадинском одељењу, али није имао никакве активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово када сам Вас питала за ове пратиоце, Ви сте претпостављам прочитали све исказе, упознати сте о стању у списима. Видели сте тамо да се спомиње неки боксер?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да ми кажете, ко је то, о чему се ту ради?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ми смо имали у јединици два боксера. Један боксер он је баш био задужен за да ли је он разводник, не могу да се сетим његовог презимена, нисам сигуран, мислим да је чак и умро. Он је био задужен за ту стражу и био је један који се бавио боксом Зоран Грујичић који је био мој курир као и Митровић Драган. И они су били по формацији мени одређени као курири. Јер као командант одреда има два курира и значи уз штаб поред официра у штабу, иде и два курира и они су били моји курири. Видим да се спомиње неки боксер, али сам исто пронашао у некој изјави, да ли је то било у Хагу, или у Вуковару, да је једна особа тврдила да тај боксер који је био, да се зове Никола и да је имао неки метални бокс на руци и да су тога звали боксер, тако да ја не знам у овим случајевима да ли се мисли на овога боксера или на тог боксера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте дошли ту, значи 17.-ог пред ту задругу, били ту, шта Ви ту радите, видели сте те људе, цивиле, да ли сте Ви дошли до сазнања да су то Хрвати заробљени?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, да, да, знао сам да су Хрвати, али кажем, ја нисам знао прави разлог, да је потпуковник Димитријевић изјавио да ја нисам знао, јер ја нисам био у прилици насамом са њим да будем, да ми он изложи комплетну ситуацију, шта се ту дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли иду и ти Ваши, тај курир Ваш са Вама, ко са Вама иде до те задруге?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, знате шта, нису обојица курира са мном ишла стално, они су се мењали зависно, један је остајао у школи ту где нам је било, у случају да треба да ме неко пронађе, ја увек кажем где сам, па један остаје, а други иде. Сада, који је од њих двојице баш тог момента ишао са мном, не сећам се, али никада нису обојица ишли са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се Ви ту задржавате?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Временски колико се задржавам? Па, не знам, можда рецимо петнаестак минута, не могу стварно тачно да кажем, јер ја сам одатле отишао да обиђем овај диверзантски мој вод, пошто до тада нисам стигао и отишао сам да обиђем тај диверзантски вод који је, мислим чак био и у тој истој улици стациониран, само мало даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на који начин Ви те војнике шаљете као стражу? Да ли то командујете командиру чете Влајковићу?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Командиру чете а с обзиром да је Влајковић дуго година био мени помоћник у тој чети, имао је ту навику једноставно да ја ту све одређујем и ја му онда кажем и отприлике укажем, било је ту пар људи које сам ја познавао који су дуго у чети, доста је било нових, тако да сам увек се трудио да ту пошаљем неке људе који могу то да ураде како треба, да не буде никаквих ту глупости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви то, Ви сте пренели командиру чете Влајковићу да он неке људе пошаље за обезбеђење и једног и другог затвора?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, изволите.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Читао сам једну изјаву где један војник тврди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да се не задржавамо уопште на тим изјавама.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Везано за то је, добро, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније ћете, јер много сте оптерећени са тим изјавама, а ја желим да чујем од Вас.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није проблем, не могу другачије истину да докажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочаваћу Вам ја те изјаве, а Ви можете и да се осврнете и сами ако сматрате да је нека битна. Реците ми, овај трећи задатак, да тако кажем, одлазак, претрес воћњака, шта је Вама конкретно оптужени Миодраг Димитријевић тамо на том састанку где сте били испричао, везано за тај задатак? Шта он Вама каже, због чега тај задатак, испричајте ми детаљније о томе, шта је он Вама рекао због чега, на који начин да се спроведе?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао ми је да из тог воћњака, да ли вече пре тога или две вечери је било пуцања на село, односно да ли на неке страже или на људе, већ не сећам се тачно, да је значи одатле неко дејствовао и да оно како сам малопре рекао, да оде да се претресе тај воћњак. И да водимо рачуна о минама, да идемо тим споредним путем, тим путем неким који није главни асфалтирани и да водимо рачуна о минама, да има то минско поље у тој детелини, у којој се овај трагичан инцидент десио, а да ако постоје нека друга поља минска да иду и Хрвати, да у ту акцију иду и мештани, да иду и добровољци, да ће та група знати где има мина. Оно, као, нема шта да бринеш, иду водичи са вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то када Вам је рекао да иду мештани Хрвати, шта је то рекао, који мештани Хрвати иду?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ти који су овамо приведени у ову економију или дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао, који то број људи иде?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мислим да је рекао, да ли је негде око четрдесетак или педесетак их је, мислим да је отприлике фигурирао тај број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када је поменуо мештане водиче, да ли је поменуо ко то иде од тих мештана водича?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Од мештана водича је речено да ће ићи неки ти мештани водичи Срби, сада није ми он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Именом и презименом?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јер мени та имена ништа нису ни значила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Од свих имена која је поменуо, поменуо је, извињавам се, прекинуо сам Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Од свих имена која је поменуо, поменуо је некога командира Јоцу који има као искуства и који ће водити ту добровољачку јединицу која иде са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, то је једино име које је споменуто везано за то дешавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао он тај командир Јоца ко је то?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја мислим да тај човек није ни био на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је Вама рекао командир, ићи ће и командир Јоца?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао формацијски коме припада, ко је то?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, рекао је да је из добровољачке јединице ићи ће командир Јоца са својим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из добровољачке јединице?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам је том приликом објашњавао шта сада, да ли Вам је показао где се то минско поље налази на некој карти, на некој мапи?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам показао?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао је само да ту има уочљива детелина, поред тог асфалтног пута, између овога пута куда ми треба да прођемо и да зна да је то минирано, са наше стране у том потезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао на који начин, Ви сада први пут сте у Ловасу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши војници исто тако су ту. Да ли Вам је рекао, има ту нека детелина, минирана, ово, оно.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, и рекао је да то знају и ови водичи који иду са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови водичи?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, да, они су требали фактички да воде, он је мени глобално дао правац кретања, а с обзиром да ту иду мештани и да они знају где је тај воћњак, да знају куда ту може најбезбедније да се приђе, значи он је нас ослонио на њих, као оне који утврђују правац кретања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је објаснио, шта ту ти мештани Хрвати, тај велики број људи који се воде, шта сада они представљају?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То је као, колико сам ја схватио, они треба да буду гарант да ми нећемо налетети на њихова минска поља и да сигурно без обзира да ли ту има или нема, али нико неће дејствовати по нама, чим су они ту. Оно, фактички, идемо ми, иду они, ко је сада луд да пуца на такву шарену вишенационалну групу Срба и Хрвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви конкретно требали у том воћњаку да радите?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, претрес воћњака, шта је то конкретно значило?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја не знам шта у том воћњаку има да бих могао да кажем, претрес, значи претрага терена да видиш да ли има нешто у том терену, ја не знам да ли ту има неки објекат у том воћњаку, јер по мени таква претрага се врши ливада, не знам колика да је, ако има дрвеће и тај воћњак, ти ћеш видети да ли има неког или нема, мислим, није ми јасно, једино можда да гледам да ли има земунице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, он Вама даје један задатак, Ви преносите тај задатак Вашим подређенима.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, ја кажем шта је претрес, ја конкретно не могу да кажем да има ту неки објекат, види да нема, значи да се претресе тај терен, сада конкретно, како и шта, то зависи од самог терена на коме се налазиш. Шта тај терен, да ли има нека јаруга унутра, да ли има неки објекат, значи то је класичан претрес терена, тако да ја стварно немам појма на који начин би се то на самом том терену вршио претрес, да су они тамо дошли, ако је то равна ливада на којој се, не знам можда има педесет стабала, неко велико дрвеће, види се да нема ту ништа, мислим то тај претрес је завршен, ако имају јаруге, ако је земљиште да може да се ископају неки, шта ја знам неки тунели или слично онда иде војник, рашире се у стрелце и то преконтролишу да ли има нешто или нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том моменту када Ви на том састанку чујете да се води велики број цивила, да ли је Вама то било тада мало зазвучало, чекајте, какви цивили, негде да их водите?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао сам, требало је да ми зазвучи, али није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте о томе у том моменту размишљали да ли је то дозвољено?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знате шта, када човек мисли да ништа неће да се деси, онда никада човек када мисли да ће нешто да се деси, а нешто није у реду, то не уради намерно или ако није криминалац. Ја о томе стварно у том тренутку нисам размишљао. Оно што је, на чему је инсистирао Димитријевић, да ја сада седим и да размишљам о томе. Отићи ће, претрешће то, иде доста људи, иду мештани, значи шта може да се деси? Не пада ми напамет да може да се деси. Значи уопште у том правцу не размишљам. Стварно нисам размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте размишљали, пошто Вам је он рекао има минско поље у детелини, добро, као ићи ће се тим путем, да ли Вам је рекао где се тај пут налази, колико ту путева има?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, да Вам кажем, ја сада не могу тачно да пренесем, али знам да ми је рекао да ми је објаснио ту где је тај пут, да поред тог пута се

налази детелина, да ми идемо тим путем, нормално да не идемо у ту детелину и да до воћњака после има још неки пут који се пресеца али да иду водичи са нама и да они знају правац кретања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а пошто сте рекли да Вам је поменуо и да се воде ти мештани цивили Хрвати, између осталог и зато ако су они негде постављали мине.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ће они знати где је и да нормално да неће нико хтети да уђе намерно у њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте размишљали ипак је ту велики број људи, можда и они не знају да су неки тамо њихови минирани, па да је то ризично да људи упадају у нека минирани подручја?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, знам, али знате шта, госпођо, то је идеално када седиш у свом стану и све анализираш на миру без икаквог притиска, већ сам рекао и умор и све, да једноставно ти не улазиш, не узимаш све чињенице у обзир. Да имаш неки приоритет и неки задатак и обавеза и мисли, ја кажем, да сада у овом тренутку и мени је све јасно да је ту било много тога нелогичног, од те наредбе, која је издата, која је забрањена, од те акције која је забрањена од стране Ђокића, а ми опет извели, то много чега је било нелогичног, али једноставно, ипак се ми налазимо у некој зони где ништа није нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи који су били присутни на састанку у униформама?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, Ви слободно ако се не сећате.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја се извињавам оним људима који су моје годиште, али ја стварно сматрам за себе да сам мало остарио и да сам мало почео да лапим и да стварно не могу да се сетим, да ли је неко био у униформи, вероватно је неко био, вероватно је неко био у цивилу, али ја сада да кажем, не знам ни ко је, а камоли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да нагађате, ако не знате.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нећу да нагађам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се неко од тих људи нешто и он укључивао у тај разговор или коментар везано за те задатке, затвори?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не можете?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Могуће да је био неки коментар везано за то, али стварно тога не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви када Вам је он издао такав један задатак, да ли сте Ви нешто њега питали додатно да Вам објасни?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам га само питао да ја командујем том акцијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он рекао?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Он је рекао да то може да уради командир чете сложеније је да одеш, као опасније је да одеш у Бадњару. Мислим, нелогичност, ја идем на опаснији задатак, а не водим никога да ме штити од неких снајпера и од неких. О томе сам ја после размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте Ви провели на том састанку?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Временски?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Када нисам сигуран, тешко ми је да кажем. Па, не верујем, можда између пола сата, четрдесет минута, не знам стварно, временски не могу да одредим колико је то било. Мислим отприлике пола сата, не би требало да буде више, можда отприлике у том неком интервалу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам хтела да Вас питам, у вези ових Ваших навода, овде суд има неку фотодокументацију, па да ли можете евентуално међу овом фотодокументацијом да препознате зграду у којој је био тај састанак. Ако можете, можете, ако не можете, не. Ви то прелистајте, па реците.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ту зграду, значи само ту зграду у којој је био састанак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после ћу Вас ја питати за нешто друго. Интересује ме сада за ту зграду где је био састанак. Ако нешто од онога што препознајете ту, препознате и нешто друго од ових објеката где сте били.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мени се чини да овај објекат са овим металним вратима да је могуће да је ту, пошто сам ја долазио до тих врата, нисам сигуран, могуће да је то можда била зграда затвора, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прелистајте ту фотодокументацију, па ме интересује првенствено та зграда где је био састанак, а после ако препознате још неки објекат, где је било нешто друго, Ви реците. Ви кажете да је то била нека зграда на спрат и да сте на том првом спрату горе?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да. Мислим да сам школу препознао и мислим да ова слика 17, да је можда то где је био састанак, али више по самој овој раскрсници и путу него што се сећам самог изгледа зграде. Мислим да је, нисам сигуран, али кажем да је то више по том путу, мислим тој раскрсници, него по самом изгледу зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, да ли може да се укључи документ камера? Знате шта, пошто то може да потраје пола сата, дајте овако показаћемо свима како је некада било, то је зграда. Дајте, дајте, показаћемо свима, знају сви овде може да се види, дајте ми ту фотодокументацију. Ево оптужени је показао ову зграду, ову фотографију 17 и рекао – «мислим да је ту био одржан састанак».

Констатује се да је оптуженом предочена фотодокументација МУП-а Републике Хрватске и упитан да покаже у којој је то згради био састанак, дана 17.10.1991. године, показује и говори «мислим да је то у овој згради», која је на фотографији број 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви износећи Вашу одбрану рекли да је тај састанак био, то сте данас рекли, Ви сте рекли «у Месној заједници, то сам из неких исказа видео».

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ја сам мислио да је то Месна заједница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не знам зашто спомињу Месну заједницу, вероватно ми је можда остало у сећању да је то можда била Месна заједница или слично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас зато питам, оно што кажете, «у Месној заједници», одакле Вам то. Реците ми, после добијања тог задатка, где и када Ви свом, да тако кажем, потчињеном Радовану Влајковићу који је био командир чете, где Ви то њему преносите?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Детаљније ми мало опишите ту ситуацију, шта Ви њему саопштавате?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мислите само конкретно за ту акцију или за све ове задатке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за све уопште, Ваш контакт са командиром чете Влајковићем, шта Ви њему говорите, шта саопштавате, а посебно за ову акцију?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: По питању те акције, смо ми увече сели командири, три командира вода, Влајковић и ја, што се тиче детаља за овај претрес, а ове остале акције односно задатке по питању страже и обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Побројте ми именом и презименом све те командире водова, ја им знам имена и презимена, али хоћу од Вас да чујем, где је то било, где се састајете Ви и ти?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Плавшић и Стојковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Стојковић Живан?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, Стојковић Живан и Плавшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плавшић, да ли је то Мирослав Плавшић?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, Влајковић и Јосиповић, значи мислим да су њих четворица били на том састанку, е сада нисам сигуран да ли су оба командира била, али мислим да су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се тај састанак, рекосте одржава?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То вече сам им рекао за то шта треба да се уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у некој канцеларији, где се то одржава?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не знам да ли је била канцеларија или учионица, не могу да се сетим, али углавном је била нека просторија у оквиру те школе где смо ми сви спавали и били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И ја сам ту пренео тај задатак њима, баш онако како сам га примио, јер сигурно сам им рекао све оно, све оне информације које сам и ја добио и то је било то на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези овога ове акције претрес вођњака, конкретно шта сте њима рекли тада?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам тада њима рекао све оно што је мени рекао и господин Димитријевић, да се иде у претрес, да иду добровољци, да њима командује неки командир Јоца који има искуство и да Влајковић у садејству води ту акцију, јер он као искусан борац већ је дуго на ратишту, да иду водичи

мештани, да се иде тим и тим путем, тим споредним путем ка воћњаку, али да ту има мештана, да ту имамо једно минирано поље неке детелине, али да то уопште није на том правцу кретања, а да ако постоје остала минирана поља, да то ће знати или Хрвати или ти мештани који иду. И то је суштина била те наредбе како сам је ја добио. Рекао сам да ту треба да се претресе и да се види да ли има ту шта, да ли су одатле дејствовали или нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им помињете те цивиле?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им рекли број колико ће цивила ићи?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им цртате нешто или ја из те Ваше одбране видим да ни Ви не знате где ће се то ићи? Да ли Ви њима нешто објашњавате ту или нешто да показујете или спомињете где се минско поље налази, да ли објашњавате?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ја сам њима рекао, где се отприлике, како је мени речено, налази пут, али сам акценат дао на томе да ту са нама иду мештани водичи који знају куда треба да иду и да једноставно они ће ићи ту напред и да ће нас они одвести до тог воћњака где треба да се изврши претрес и да виде да ли ту има шта, буквално тако, да виде да ли има шта у том воћњаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли кажете Ви њима где је тај пут, куда ће да иду?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја мислим да је тај пут, колико се сећам и да сам им рекао да је он ту негде, сада колико полудесно од те зграде коју сам препознао као место где се одржавају састанци, да се он налази можда полудесно одаатле, сада не знам на којој раздаљини, јер не сећам се баш тачно, како је мени речено, тако сам и ја пренео, али да ћемо се наћи ту, да ће се добровољци и ти сви наћи пред том економијом и одатле се креће у пола десет и да ће ту бити водичи и да ће они ићи и водити и оно што сам им рекао да воде рачуна, да се чувају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тог тренутка Ви не знате ко је тај кажете командир Јоца?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они исто не знају?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, да ли Ви у том тренутку, да ли се они нешто буне тамо, да ли неко негодује, да ли неко реагује од њих?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У том тренутку, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко нешто тражио нека додатна објашњења од њих тројице?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, сада не могу баш тачно да се сетим, али није било ништа што би деловало, следећи дан се војници, а на том састанку, можда смо причали о томе, али није било ништа, тако драстично што би, што не бих запамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били присутни и Влајковић и Јосиповић?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојковић и Плавшић, сва четворица или?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нисам сигуран да ли је био присутан Стојковић. За њега нисам сигуран, мислим да је он имао неки други задатак, чак мислим да он није ни ишао овамо, да су ишли само Плавшић и, да су ишли Влајковић и Јосиповић, а да, ја мислим да Стојковић уопште није ни ишао. Е сада, да ли је био присутан или не то сада не могу сигурно да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у том моменту, да ли они нешто питају Вас шта, како то, да ли питају, да ли сте им Ви рекли, колико војника иде у ту акцију?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да. Рекао сам им онако како је наређено да се изабере група од десетак војника овако мало виталнијих, физички и ментално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли да ли ћете упознати их са тим људима који тамо иду, кажете нешто у садејству, нешто?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам рекао да ће, да је мени речено да се креће испред економије у пола десет, да ће ту бити и мештани добровољци и ја стварно сада покушавам да се сетим да ли је тај, да ли смо ми послали по тог Јоцу да се они упознају или је он дошао, или су се они упознали тамо када су отишли пред ту економију са њим. Ја то стварно не могу да се сетим, јер не постоји нико ко би могао макар мало нечим да ми освежи то памћење, да ли је он дошао то јутро да се упозна са Влајковићем или су се једноставно нашли тамо где је речено у пола десет да се нађу пред том економијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви рекли, ко ће да командује том акцијом?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Акцијом нормално командује официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то Јоцу помињали шта ће он?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Помињао сам га у контексту да с обзиром да човек има искуства, а да Влајковић нема искуства и да једноставно тако нешто никада није радио у самој ситуацији на терену, да се консултује са њим, једноставно да му он помогне у свим тим одлукама, јер не можеш ни у једној варијанти да предаш команду неком цивилу, па макар био он и добровољац, да ти он командује оружаном јединицом. Значи, то не може никако, никада није ни било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом Влајковић Вама одбио то наређење?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Влајковић мени никада у животу није одбио ниједно наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто бунио, рекао нећу то да радим, то је неодређено нешто, ови они?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То да нећу да радим, он то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нешто питао везано.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Могуће да је нешто питао, али не верујем да се бунио, јер он није такав, да он баш не воли конфликтну ситуацију, не воли да се буни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је питао нешто за те цивиле?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нико мене ништа није питао за цивиле. Следећи дан су ме питали војници, то је једино био проблем тих мина, за цивиле ме нико ништа није питао. Читам ту да је било као неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то читање, то после ако имате нешто. Реците ми, да ли су Влајковић или Јосиповић том приликом питали нешто за та минска поља, шта, како?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, вероватно је ту ишао неки разговор и вероватно да сам им ја рекао ово што сам и сада поновио, а што сам знао за то минско поље и да ће ови остали присутни самим својим присуством омогућити да не улетимо у нека минска поља, за која не знамо, да постоје, било ми, било они, било ко од ових који иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а та минска поља која су евентуално Хрвати постављали?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, Хрвати нису ваљда луди да уђу у сопствено минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је нешто се те ноћи, те вечери дешавало, где Ви одлазите после тога?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам ту у школи, ја сам ту спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко ту од војске бунио, од војника?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да Вам кажем, не смем да спомињем изјаве, неко каже да су се увече бунили, а неко ујутру. Ја се не сећам када је, било је неког протеста у смислу да се они плаше, да иду због мина, да неки спомињу чак да су мене питали за неке транспортере или нешто за чишћење мина и јесу били мало уплашени, али ја сам дошао и смирио их оно што сам и малопре Вам изнео да сам им рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се то вече дешава?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не знам да ли је то било увече или ујутру, нисам сигуран, пре бих рекао да је било ујутру него увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сада морамо да напустимо судницу, па ћемо сутра да наставимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 20 минута и наставља се дана

*12. јуна 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА